

DOŽEK
SLEJD

BROJ
142

CENA
16,00 DINARA

EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ

ŠEJN

ŽRTVA POHLEPE

YU ISSN 0353-0027

9 770353 002013

★ **ŠEJN** ★

142

DŽEK SLEJD

ŽRTVA POHLEPE

FORUM*MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

ŠEJN

Broj 142

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala

Jack Slade

VICTIM OF GREED

Recenzija

Čamila KULINOVIĆ

Prevod i adaptacija

Čamila KULINOVIĆ

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Đorđe JOVANOVIĆ

Naslovna strana

Ferenc BARAT

Korektori

Ida ĆEKIĆ

Julijana PAP

Štampa: 1. III 1991.

Tržište: 8. III 1991.

Izdaje DIP „FORUM-MARKETPRINT“, Novi Sad, Radnička 32
Štampa DP „FORUM“ „ŠTAMPARIJA“, Novi Sad, Vojvode Mišića 1
Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ; Urednik: Zorka ĆIRIĆ
Naslov originala: Jack Slade – VICTIM OF GREED

Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena.
Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Mišljenjem Republičkog Sekretarijata za kulturu ovo izdanje svrstava se u tarifni broj 8 Zakona o privremenim merama o porezu na promet proizvoda i usluga (S. L. SFRJ 4/91.)

Spaljena teretna kočija, dvojica ustreljenih ljudi i četiri mrtva konja. To Šejnu nikako nije ličilo na „rukopis“ nekog crvenog đavola! Mrtvi konji se nisu uklapali u prizor. Crvenokošci, ma kom plemenu pripadali, ostavili bi konje žive i povelili ih sobom.

Čovek iz Sedme brigade nije ni trenutka sumnjao da su ovde delovali belci. Kliznuo je iz sedla, uzeo sobom za svaki slučaj „vinčesterku“ i pošao tamo da sve to osmotri iz blizine. Hodao je oko kola pokušavajući da utvrdi da li su bila natovarena ili prazna. Ako jesu, čime? Vatra je, međutim ostavila iza sebe neodređene i neprepoznatljive ugljenisane ostatke.

– Šta ti tražiš ovde? – odjeknuo je neočekivano nečiji glas iza Šejnovih leđa.

Šejn se okrete lagano držeći cev puške uperenu na dole.

Jedan momak kojeg je u mislima nazvao „kožnom čarapom“ nalazio se na deset koraka iza njega ispred gustog žbuna u kojem je bio najverovatnije pritajen. Momak je bio od glave do pete odeven u jelensku kožu kako to na severu čine traperi i lovci koji postavljaju zamke. Imao je bujnu, kovrdžavu plavu kosu i široko, suncem opaljeno lice. Puška mu je visila na leđima ali je u ruci držao težak revolver kalibra 45 čija je cev bila uperena u Šejnove grudi.

– Zar to nije čudno? – kazao je čovek iz Sedme brigade pokazujući na kola pretvorena u zgarište. – Vreme kada su crveni divljali na ovakav način odavno je prošlo. U svakom slučaju u ovim krajevima.

– Ko si ti da bi te to moglo zanimati?

Šejn je imao želju da ovog nesimpatičnog momka širokog lica jednostavno ostavi i krene dalje. To, međutim, nije izgledalo baš preporučljivo. Momak je imao u ruci revolver spreman da puca, cev je bila uperena u Šejnove grudi, a što je najvažnije „kožna čarapa“ nije izgledala kao neko ko bi se ustručavao da povuče obarač.

– A ko bih ja, kog vraga trebalo da budem da bih imao pravo da pogledam ovo razbojište i zgarište?

Pogled momka sa uperenim revolverom postao je mračan. Prišao je bliže Šejnu i naslonio mu cev revolvera na grudi.

– Po cenu života ne mogu da podnesem da mi neko na jasno postavljeno pitanje uzvraća protivpitanjem.

– Jahao sam drumom i iz daleka ugledao dim. Ko sam ja? Eto ja dolazim iz Rio Granda i sada putujem u Fort Stokton.

Lice momka se nije menjalo. Bolje rečeno ostalo je bezizražajno.

– Moje ime je Šejn!

– Hvataj maglu! – kazao je „kožna čarapa“ i razvukao prezirivo usta.

Šejn potvrdno klimnu glavom i okrete se kao da će krenuti prema svom konju. No to je samo izgledalo tako. Naglo se trznuo unazad, izbio „vinčesterkom“ momku revolver iz ruke i levom rukom tako žestoko lupio po nosu da se momak našao na zemlji i nekoliko trenutaka nije mogao da se snađe šta se to zbilo s njim.

Čovek iz Sedme brigade je sačekao da se momku izbistri pogled a onda mu uperio „vinčesterku“ u lice.

– Sada zec trči drugim smerom, momče! Sada ću ja biti taj ko postavlja pitanja. Imam utisak da si ti neki šaljivdžija. Oдай mi koje vrste!

– Ja sam iz kompanije „Pekos“ kojoj su pripadala ova kola. Ja pazim na to da ovde niko ništa ne uzme.

Šejn spusti „vinčesterku“.

– Sta? – razvukao je lice s gađenjem. – Ko bi ovde imao šta da uzima?

– Oni koji su ovo uradili nisu pretresli kočijašu džepove.

– Oni? Ko su to oni?

– Konkurenti!

– „Pekos“ je transportno preduzeće.

– Tako je, – potvrdi momak.

– Onda konkurenti mogu biti samo iz „Vels Fargo“ kompanije.

– Ne u ovom kraju. „Vels Fargo“ je davno napustio ovaj deo zemlje. Veliki Haleri sada otima sve poslove prevoza tereta i putnika. Posle ovog malera ovde „Pekos“ će zapasti u velike poslovne nevolje a mi svi ćemo izgubiti ovde posao. No, kako stvari stoje, bolje je izgubiti posao nego život. To uostalom tvrdim uvek.

Taj kopilan! Šejn je bio gnevan u pravom smislu te reči. Iz daleka je dopirao zvuk, kao kloparanje točkova i topot kopita. Čovek iz Sedme brigade se nagnuo preko izgorelih kola i pogleda prema putu. Iza uzvišice iz pravca istoka nazirala se prašina i „kožna čarapa“ istegnu vrat u tom pravcu.

– To mora da je ona – kazao je momak hrapavim glasom.

Šejn je samo klimnuo glavom i nastavio da gleda prema istoku. Koprena koju je načinila prašina postala je gušća i siva a onda se kočija pojavila na uzvišici. Bio je to dvopreg, klasična farmer-ska kola, a na kočijaškom sedištu je bila žena.

„Kožna čarapa“ se uspravi i priđe joj.

– Mis Meri Leart! – kazao je – Vlasnica prevoznog preduzeća „Pekos“.

Šejn ga kratko odmeri. Kola su se približavala. Sada se videlo da je žena plavokosa, da nosi smeđu haljinu i šešir sa žutom trakom, koja se veselo vijorila na vetru.

Tog dana nije, međutim, bilo ničeg veselog. Žena je zaustavila kočiju, a „kožna čarapa“ joj priđe hitro da bi joj pomogao pri silaženju.

– Ko je ovo? – htela je da zna i pritom zainteresovano odmeravala Šejna.

– Naišao je ovim putem, – objasnio je njen vozač.

Vlasnica kompanije je bila lepa i prema Šejnovoj proceni imala je jedva preko 30 godina. Skinuo je „stetson“ s glave i lako se naklonio. Žena je prošla mimo njega i zastala užasnuta ispred dvojice ubijenih ljudi. Na njenim lepim crtama ogledala se duboka potresenost i žalost, ali i rezignacija. Bila je ozbiljna, ogorčena i očajna u isto vreme. Primetio je kako se bori da zadrži suze.

– Obojica su bili oženjeni, Norman – kazala je okrećući se prema svom vozaču, koji je sve vreme stajao uz nju. – Kako da to saopštim njihovim porodicama? O bože! – Na trenutak je pokrila lice šakama, a onda ih brzo sklonila i dodala – Hajdemo, Norman! Utovarimo ih na kola i odvezimo u grad!

„Kožna čarapa“ pohita do kočije, povede životinje bliže do same ivice puta, otkači i spusti zadnju dasku kojom su zatvarana kola a onda se vrati do nje. Oboje su se sagnuli. Šejn im pritrča i odgurnu ženu ustranu a onda zajedno sa vozačem prihvati ubijenog i odnese ga do kola. Položili su ga u unutrašnjost, a onda krenuli po drugog. Dok su ga nosili prema kolima Meri Leart je išla uz Šejna.

– Jeste li videli nešto? Da li su vas sreli neki sumnjivi ljudi? – pitala je.

Čovek iz Sedme brigade odmahnu glavom.

– Vi dolazite iz Stoktona, madam? Zbog čega niste povelili sobom šerifa?

– Vi očigledno niste odavde, mister?

– Tačno je, nisam.

Položili su ubijenog u unutrašnjost kola, a Meri Leart je priskočila i ispravila im noge. – Normane ti im molim te prekrsti ruke na grudima!

Vozač se popeo na kola i učinio ono što mu je naložila.

– Hvala vam na svemu! – kazala je Šejnu i popela se na sedište. Norman je sišao, zatvorio dasku sa strane i podigao ruku. Poterala je kočiju okrenula je i upravela prema drumu.

– Sada je sređena, upropašćena potpuno – zaključio je „kožna čarapa“.

– A njen muž, šta je s njim?

– Ona je udovica i to već mnogo godina – Vozač sleže ramenima. – Ljudi je proganjaju kao đavoli dušu. Pa videli ste je uostalom. Ne znam zbog čega nije htela da uzme drugog muža. No, ni to ne bi vredelo mnogo, ne bi promenilo situaciju. Haleri je sam đavo u ljudskom obličju. Ja sam joj savetovao da prekine posao i sve proda Haleriju. Nije me poslušala. Sada nema više transportno preduzeće, nema novaca i ima dugove. Samo njih.

– Ako zna da joj taj Haleri šalje ubice na vrat zbog čega ga ne tuži?

– Ne možemo ništa da dokažemo. A i da možemo ništa od...

Čovek iz Sedme brigade ga pogleda upitno.

– Haleri, to je transportno preduzeće, sada najveće na celom zapadnom Teksasu. On je, osim toga, i trgovac stokom najveći u

Teksasu, gradonačelnik Fort Stoktona i uzgred i šerif. Ima čak i funkciju sudije kada to zatreba.

Šejn duboko udahnu vazduh i klimnu glavom.

– Ta sorta se postaje. Istina ne postaju svi. No množe se. Ako ubiješ jednog negde se pojavi deset takvih!

– Ubiti, to si ti kazao jer ne znaš situaciju! – potapšao je Šejna po ruci i dodao. – Moram za njom da joj pomognem oko istovara onog tužnog tereta. Najlepše hvala i ne zameri!

Pošao je po svog konja kojeg je vezao iz žbunja, vinu se u sedlo i odjaha sledeći kočiju. Prolazeći pored Šejna osmehnuo se i mahnuo rukom. Takvo široko i pri tom crveno lice je Šejn sretao veoma retko. Ako taj momak ne podnosi sunce trebalo bi da navuče šešir dublje na lice ili kupi šešir sa širokim obodom.

I čovek iz Sedme brigade je hteo da ode u Stokton. Taj grad, međutim, nije bio njegov cilj, hteo je samo da predahne tamo dan dva da bi ponovo spavao u postelji, ako je moguće ne sam, i da posle dužeg vremena pojede nešto pristojno.

Došao je iz Meksika i bio na putu za Denisom na Red Riveru. Tamo ga očekuje jedan čovek, posrednik Sedme brigade. No to je predstavljalo još veoma dug put a već je prevalio svih 500 milja.

*

Šejn je bacio bisage na krevet. Hotelska soba nije baš spadala među najfinije. Ali ovde nije bilo bar stenica. Vratar se kleo u sve na svetu. Pa kada je nekom bilo neophodno da se dobro ispava i to je značilo veliku prednost.

Hotel je u stvari bio trošna, zapuštena zgrada. Ali hotelske cure! No, one nisu predstavljale prednost u mirnom provođenju noći. Šejn je imao predosećanje da devojke koje tu rade uzimaju gostima novac za dodatne usluge u sobi. Bar one dve lepotice koje je sreo dole u predvorju. Zbog toga su predstavljale za njega tabu! Istina, nije postavljao zahtev da bude prvi i poslednji, ali pomisao da neka žena stiže kod njega dolazeći iz postelje nekog drugog muškarca i da će iz njegove odšetati u zagrljaj trećem nije mu bila prijatna. Na protiv, odbijala ga je.

Upravo je naručio džinovski stek sa dosta pasulja i slanine. Zbog toga je, uostalom odmah iz sobe sišao u trpezariju. Bilo je još rano veče, pa je bio jedini gost. Jedna od devojaka je došla odmah noseći stek. Imala je dugu crnu kosu vezanu na potiljku svilenom trakom. Oči su joj bile krupne i tamne. Ljubazno se smešila spuštajući tanjir pred Šejna. Htela je da mu kaže nešto dodajući mu pribor za jelo, ali je ugledala čoveka na vratima i brzo šmugnula u kuhinju. Šejn je gledao za njom i stekao utisak da ona od nečega beži!

Koga li se to bojala?

Čovek od koga je pobjegla pride Šejnovom stolu. Bio je to visok, vitak čovek od preko trideset godina. Revolverom koji mu je bio nisko opasan na bedru je umeo sigurno da rukuje vešto. Da li je možda bio kockar? Ne, delovao je elegantnije.

– Smem li da sednem? – upitao je.

Šejn načini širok, pozivajući pokret rukom i poče da jede.

– Čemu imam da zahvalim za čast? – pitao je nepoznatog.

– Ostajete li duže?

– Danas i možda još sutra. Onda putujem dalje!

– Dakle, dva dana!

– Pa, pretpostavimo! – Šejn ga je posmatrao. – Zbog čega se raspitujete? – Odjednom mu je taj momak ličio na uterivača porreza.

Samo što je to Šejn pomislio a čovek ispruži desnu ruku prema njemu. – Onda od vas dobijam deset dolara. Po pet dolara dnevno!

Čoveku iz Sedme brigade se učinilo da nije dobro čuo. – Deset dolara? Za šta to?

– Pet dolara za dan!

Šejn odloži viljušku i nož – Zar hoćete da ovaj hotel bankrotira? Niko više neće dolaziti ovamo.

– Mi uzimamo novac samo od onih koji ga imaju. Za vas znamo da možete platiti.

Šejn je platio unapred za dva dana i tom prilikom je portir mogao da vidi smotuljak novca i da proceni da u njemu ima više stotina dolara. Ovi ovde baš lepo sarađuju, pomislio je. Mangupi i varalice!

– Ja ću se žaliti mister Haleriju!

– Ja upravo dolazim od njega. Po njegovom nalogu sam seo za vaš sto.

– Znači on postavlja drumske razbojнике.

– Ne budite bestidni. Vi ste došli u grad na konju!

– Zar to staje novaca?

– Konji nepoznatih nam celog dana kvare i nabijaju kolovoz u glavnoj ulici. I prljaju naravno. Da li ste ikada sjahali s konja i očistili pogan koju je on ostavio?

– Moj konj ovde na glavnoj ulici nije izgubio ništa.

– Ako nije, učiniće to tokom ova dva dana.

– U redu, ubedili ste me! Imate jake argumente. Međutim, ja ovde nisam došao s čoporom konja. Deset dolara! Dokle bismo s tolikim plaćanjem stigli? – Šejn se mašio za džep i spustio dva dolara na sto. – Za ovaj novac možete dvojicu ljudi plaćati dva dana kao čistače ulice. Za jedan dolar će sigurno neki momak slediti mog konja kada budem došao u grad a za drugi dolar me ispratiti pri odlasku. Sada je dosta! – Rekavši to Šejn nastavi da jede.

– Treba da dobijem deset!

– Zar ćete za mojim konjem i za mnom poslati petoricu? No, promenimo već jednom temu, vidite i sami da jedem!

– Vi ne možete propisivati u ovom gradu koliko će naplaćivati po gomili balege!

Čovek iz Sedme brigade spusti nož i viljušku i uzviknu:

– Sada mi je već dosta!

– Imaćete nevolje ako se budete opirali plaćanju takse na čišćenje ulice.

– Napišite to na tablama na kojima piše ime mesta! U buduće

bih ga obilazio u širokom luku. I mnoga druga mesta ukoliko su slična Fort Stoktonu.

Odjednom se u ruci nepoznatog stvorio revolver. Svaka čast! Bio je izuzetno brz. Umeo je i te kako da rukuje oružjem. To mu se moralo priznati.

U svakom slučaju time nije na Šejna načinio naročit utisak. On bi mu dao tih deset dolara jer to nije predstavljalo iznos zbog kojeg se glava stavlja u torbu. No on je prikupljao novac za Halerija, koji je u ovom kraju predstavljao velikog kralja i gospodara, ukoliko bi se priči udovce Meri Leart i momku kojeg je nazvao „kožna čarapa“ moglo pokloniti poverenje. Nije video osnova zbog kojeg bi sumnjao u njihove reči. Na protiv! Naročito ako se uzmu u obzir ona dva ubijena čoveka iz kočije.

Na sve to je mislio Šejn kada je rekao:

– U redu! – No, umesto da se maši novčanika dokopao je sto obema rukama podigao ga uvis i zajedno s njim pokupio i Halerijevog plaćenika. Prilepio ga je tablom stola uz zid. To je za njega došlo tako neočekivano i tako iznenađujuće da je potpuno zaboravio na svoj revolver. U svakom slučaju nije povukao obarač. Udarac o zid mu je isterao vazduh iz pluća, pa se sručio bez svesti na pod kada je čovek iz Sedme brigade sklonio sto.

Bio je to pravi rusvaj! Odjekivalo je krckanje, lupalo je i grmelo! Osoblje i gosti iz kockarnice su skočili na noge i zastali na vratima trpezarije kada su ugledali šta se zbiva.

Šejn je vratio sto na mesto – Prišao mu je hotelijer, jedini koji se osmelio da kroči ovamo.

– Mister Šejn!...

– Uklonite ga oдавде, – prekinuo ga je Šejn. – Kada se bude osvestio a ja budem još sedeo tresnuću ga tako da će proleteti kroz zid.

– To je ovde uobičajeno – kazao je hotelijer, stariji elegantan čovek. – Svi stranci plaćaju!

Dao je svojim ljudima gotovo neprimetan znak da naprave red u trpezariji. Devojke iz kuhinje su hitale. Jedan od zaposlenih je došao noseći kofu s vodom i krpu. Hotelijer povede Šejna nekoliko koraka u stranu.

– Vi ne poznajete odnose u ovom gradu, mister Šejn!

– Svuda je tako gde su se pasji sinovi kao što je taj Haleri razbaškarili i nametnuli gradu. Bar to nije ništa novo. Odmah će doći ovamo bar šestorica da bi pokazali na čijoj strani je slabije i da bi me posadili na pravog konja. To ste hteli da mi kažete, zar ne? Hteli ste da me upozorite.

Hotelijer je samo otvarao i zatvarao usta ne stigavši da kaže bilo šta.

– Kada biste za mene pripremili još jedan stek bio bih vam veoma zahvalan.

– Molim vas sedite, sada je sve u redu! – promuća hotelijer.

Šejn je seo, a devojka koja je malo pre pobegla upravo je stavila čist stolnjak. Smešila se. – Još samo trenutak, – kazala je, a onda otrčala u kuhinju i veoma brzo se vratila noseći stek.

Osoblje je doista veoma brzo napravilo red. Hoteliyer se sa još četvoricom vratio sa ulice gde su izneli, noseći ga za ruke i noge, Halerijevog plaćenika.

Šejn je pojeo prvu polovinu steka kada se hotelijer pojavio veoma uzbuđen.

– Šta je bilo, – smešio je čovek iz Sedme brigade kao da ga sve ovo izuzetno zabavlja. – Zar momci već stižu? Krupnim koracima?

– Vodi ih niko drugi do mister Haleri! – govorio je uzbuđeno stari hotelijer teško hvatajući vazduh. Naravno zbog straha, a ne zbog toga što je suviše hitao.

– Nema razloga da se uznemiravate – tvrdio je Šejn odlazeći pribor za jelo. Lepa, tamnokosa devojka je podigla dva dolara sa poda i stavila ih na sto. Vratio ih je u džep i izvadio novčanicu od deset dolara iz džepa.

– Zbog čega to niste učinili odmah? – jeknu hotelijer brišući znoj s lica. Kupao se u znoju takođe od straha. – Sada se nećete izvući sa tom deseticom.

Čuli su se koraci. Stari hotelijer je priželjkivao da nestane, propadne u zemlju, ali se pod ispod njegovih nogu nije hteo da otvori. Naglo se okrenuo i otrčao u kuhinju.

Šejn je nastavio da jede.

Ljudi su ušli odlučnim koracima. Bila su osmorica. Obrazovali su polukrug oko Šejnovog stola a sam Haleri je prišao sasvim blizu stola.

Nekrunisani kralj ovog grada bio je, u stvari, malog rasta, debeljuškast čovek između 40 i 50 godina, očigledno veoma dinamična osoba. Od svojih pratilaca se nije razlikovao samo zbog debelog trbuha nego i po skupoj odeći. Na njemu je sve bilo od najboljeg i najfinijeg materijala, a najverovatnije mu je odeću sašio neki krojač iz Nju Orleansa.

Pre nego što je Haleri uspeo bilo šta da kaže, Šejn pokaza na novčanicu od deset dolara.

– Znam sve je ispalo smešno. Ali on mi je stavio revolver pod nos na šta ja uvek reagujem tako.

Gledali su se pravo u oči.

– On vam je svoj revolver...

Čovek iz Sedme brigade pokaza u pravcu zida.

– Oružje još uvek leži tamo. Ispalo mu je iz ruke.

– Nemojte dozvoliti da vam ovaj tip priča koješta, mister Haleri! – kazao je jedan od pratilaca strogim, prodornim glasom. – Da je Bas potegao revolver, ovaj tip ne bi više sedeo za stolom.

– Ko može posvedočiti da je Bas potegao oružje? – pitao je Haleri.

Šejn pokaza na sebe i dodade – I on sam, mislim Bas!

Halerijev pogled je ponovo bio ukočen. Stegao je usne kao da u sledećem trenutku hoće da udari svog čoveka ali se brzo pribrao i izraz lica mu se promenio. Delovao je smireno.

– Ko ste vi? Šta ste izgubili u Fort Stoktonu?

– Baš ništa – Šejn je slegnuo ramenima. – Ja se nalazim ovde na proputovanju. Jašim u Denison.

Videlo se da Haleri razmišlja grozničavo. Malo je oklevao, a onda postavio sledeće pitanje:

– Tražite li možda posao?

Čovek iz Sedme brigade odmahnu odlučno glavom.

– Ja sam...

– Onda nestanite već sutra! – prosikta Haleri, okrete se prema vratima i odmaršira iz trpezarije. Pogleda upravljenih na Šejna za njim su krenuli njegovi revolveraši. Isti tipovi kao i onaj Bas. U to nije bilo sumnje. Njihovi pogledi nisu nagoveštavali ništa dobro. Svaki od njih bi ga smoždio, što se i videlo na njihovim licima. To, uostalom, nisu ni pokušavali da prikriju. Šejn pokaza na novčanicu od deset dolara.

– A deset dolara? Ostavio ih je ovde!

Ni jedan od revolveraša nije izustio ni reč. Brže nego što su stigli ovamo našli su se ponovo na ulici. Šejn je vratio novac u džep i nastavio da jede.

Crnokosa lutkica je prišla njegovom stolu i on poruči flašu crnog vina. Pošto je uštedeo deset dolara mogao je to sebi priuštiti. Lepotica je opet počela da se kikoće i osmehuje zavodljivo. Vino mu je, međutim, doneo hotelijer lično.

Stari, otmeni čovek servirao mu je flašu vina kao u najotmenijem salunu u glavnoj ulici Nju Orleansa. – Ovo je na račun kuće, mister Šejn. Obeštećenje za neprijatnosti koje ste imali ovde.

– Nije to bilo ništa naročito. Nije vredno pomena, ali u svakom slučaju hvala.

Hotelijer je natočio, Šejn probao, klimnuo glavom i onda napunio čašu držeći drugu ruku savijenu na leđima. Uostalom, način na koji je Šejn izašao na kraj sa svojim teškoćama donelo mu je opšte uvažavanje. Vlasnik hotela ga je posluživao kao najotmenijeg gosta, naklonio se i povukao. Šejna, u stvari nije bilo briga niti za njegov naklon, jer naklon crnokose lepotice bio bi mu hiljadu puta draži.

Gde li je ona sada?

Odavno je završio obed, zašto onda ne dolazi da raspremi sto. Zvecnuo je priborom. Samo jednom, kratko. Odmah se pojavio hotelijer lično i upitao ga šta želi. Imao je želje ali njih nije mogao da ispuni stari hotelijer, a lepa devojkica se nije više pojavila. To ga, međutim, nije razočaralo. Već je bio u postelji kada se začulo bojažljivo kucanje na vratima. Pošao je do vrata držeći revolver u ruci. Haleri je mogao da se predomisli ili da Bas ili neko od njegovih pajtaša poželi da mu na svoju ruku razbije nos.

Odškrinuo je vrata. Bila je to lepa, crnokosa devojkica iz kuhinje. Došla je kod njega samo u tanuškoj košuljici što joj on nije zamério. Odmah mu se obisnula o vrat. Ljubili su se i grlili još na vratima sve dok im nije ponestalo daha.

Zvala se Žanet. Saznao je to pre nego što je odneo devojkicu u postelju. Bila je vitka i laka. Imala je male, čvrste grudi i divnu oblustranost.

Bila je cura vrele krvi i neverovatno iskusna u ljubavi. To je ceo ovaj susret činilo uzbudljivim i predstavljalo divno obešteće-

nje za duge sate i dane usamljenog putovanja. Bila je prava radost sa ovakvim vulkanom od žene probdeti noć. To da je navratio u Fort Stokton da bi se propisno ispavao zaboravio je potpuno i sve dok ga je Žanet okupirala nije ni pomišljao na san.

Kada se Šejn probudio napolju je već uveliko osvojio dan a Žanet, ta toplokrvna lepotica nestala. Probudio ga je neki zvuk. Spontano se mašio revolvera. Da, neko je kucao na vrata. Ko bi to mogao biti?

Prišao je vratima pitajući, zapravo gundajući:

– Do đavola ja još spavam!

Bio je to sobni kelner: – Imate posetu, ser! Neki mister Norman Kar bi hteo da razgovara sa vama.

Da, setio se, Norman je bio vozač lepe udovice, vlasnice transportnog preduzeća. Ona ga je tako oslovila. On ga je istina u mislima nazvao „kožna čarapa“.

– U redu doći ću. Ali će to potrajati neko vreme.

– Obavestiću vašeg posetioca, ser!

Šejn je hteo da se obrije, okupa i presvuče. A to se ne može obaviti za pet minuta. „Kožna čarapa“ je, pokazalo se, bio veoma strpljiv. Kada je čovek iz Sedme brigade najzad sišao na doručak, Norman je sedeo u predvorju. Ustao je odmah čim je ugledao Šejna da silazi. Ovaj je pogledom prvo lutao tražeći Žanet. Od nje međutim nije bilo ni traga.

– Izvini ako sam te uznemirio Šejn – kazao je Norman. – Ali me šalje gospođa Leart.

Šejn spusti pogled.

– Šta je u pitanju?

Norman Kar se osvrte po predvorju. Videlo se da mu je neugodno jer je oko njih bilo mnogo sveta.

– Dobro! – Šejn ga uhvati za mišicu. – Hajdemo u moju sobu! Tamo nas niko neće uznemiravati!

Radilo se o poslednjem putovanju, poslednjem poslu kompanije „Pekos“. Deo jedne parne testerē trebalo je prebaciti do jedne pilane pored Baltimora. Meri Leart je dobila ovaj posao samo pod uslovom da položi novčanu garanciju. Ukoliko bi Haleri napao taj transport i naravno taj prepad uspeo morala bi gospođa Leart da nadoknadi pilani štetu, objasnio je Norman Kar. – Ja sam poslednji vozač koji je ostao kod nje. Ona sada ne može da odustane i povuče novac dat za garanciju. Da može povukla bi se i odustala od posla.

– Dobro, pređi konačno na stvar!

– Bez pratioca ne bih mogao da obavim taj put. Platila bi ti 500 dolara ako bi ti prihvatio pratnju i obojica obavimo posao.

– Da li je i tebi obećala 500 dolara?

„Kožna čarapa“ potvrdi.

– Zar ona ima toliko novaca? Hiljadu dolara za jedan prevoz do Baltimora. Pa to je rastojanje koje mačka može preskočiti!

– Ali kola moraju proći i stići. U protivnom ona gubi mnogo više. Sve to, koliko znam, vredi četvrt miliona dolara. A ti dobijaš sitnicu! O opasnosti da se govori.

– Tako je to! – potvrdio je Norman.

Šejn je trljao nos. Mislio je na Žanet. To bi bila još jedna noć sa Žanet, noć koja bi se odbacila a u kojoj bi anđeli pevali i svirale nebeske trube. Naravno, posle toga je morao dalje do Denisona na Crvenoj reci. A to baš nije bilo blizu. Zbog toga je posle kratkog oklevanja kazao:

– Ja nemam vremena, ali za tih 500 dolara dobiće svakog čoveka koga zaželi.

– Tebe već nismo dobili!

– Ne budi dete, ja moram u Denison, tamo me očekuju. Hitno je! Govorio je to, a mislio na Žanetino ljubavno umeće! Time je mogla da raspameti svakog muškarca, pa je to želeo da doživi još jednom. Prokletstvo, trebalo je samo da pomisli na to da oseti kako mu se uši žare. Kada se malo oslobodio tog maštanja i pogledao oko sebe video je da je „kožna čarapa“ nečujno otišao. Šejn sleže ramenima i uputi se u trpezariju. Žanet mu je prišla spremno kao da je čekala samo njega.

– Moj slatki ljubavniče! – šaputala mu je približivši se sasvim njegovom uhu tako da je osećao njen dah. Imala je opravdanje za to jer mu je upravo servirala doručak. – Ti si me tri puta doveo u besvesno stanje, ti nevaljalče jedan!

Čovek iz Sedme brigade je uhvatio za ruku i poljubio joj diskretno mišicu. – Noćas ćemo nastaviti, zar ne?

Krišom mu je prstima prošla kroz kosu. Bio je to pokret zaljubljene žene.

– Ali moraćeš dobro da se potrudiš, – kazala je izazivački. Pri tom joj je glas tako zavodljivo treptao da se Šejn naježio.

Najradije bi sada ustao od stola i poveo je pravo u sobu. Gledao je za njom dok je odlazila u kuhinju. Hodala je kao gazela. No kada bi mu sada bila u naručju načinio bi od nje nešto sasvim drugo. No morao je da čeka do večeri, a dan tek što je počeo!

Počeo je da doručkuje. Iznenada jedan stariji čovek banu u trpezariju. Delovao je potpuno pometen, van sebe. Svi gosti su prekinuli doručak i gledali ga.

– Uzbuna! – vikao je hrapavim glasom. – Građani, idite brzo po oružje! Branite se! Nemojte to uzimati olako! Norman Kar je malopre ustreljen nasred ulice! Nasred ulice! Zar ćete to otrpeti?!

Starac je nastavio da govori, no niko od gositi nije to više slušao. Šejn je osećao kako mu se želudac steže i pretvara u kremen. Ustao je od stola i izišao na ulicu.

Kancelarija i veliko dvorište u kojem su se nalazila kola „Pekos“ kompanije bili su na nekoliko koraka od hotela. Mrtvozornik je već odneo ubijenog vozača, ali se na kolovozu još mogla videti velika krvava mrlja.

Čovek iz Sedme brigade uđe u kancelariju. Da, ovde je nekada vladao život. Ne samo u kancelariji nego i napolju u dvorištu. Sada je sve delovalo napušteno i mrtvo.

Meri Leart je sedela za pisaćim stolom naslonila laktove na njega i pokrila lice šakama. Plakala je bezglasno.

– Zdravo – kazao je Šejn.

Prestala je da jeca i podigla pogled. Lice joj okupano suzama.

– Ja ću vam odvesti kola za Baltimor!

Istog trenutka prestala je da plaće, obrisala lice i ustala od stola.

– U tom slučaju morali bismo krenuti odmah. Ja nisam preuzela na sebe samo svu novčanu garanciju nego i obavezu da stignem na vreme.

– Ja mogu krenuti odmah, iz ovih stopa!

– Poći ću sa vama! Ne možete 24 časa biti budni, voziti. Ja ću da vas smenjujem.

– Ako je tako, mis Leart da krenemo, da ne gubimo vreme.

Izašli su iz kancelarije. U dvorištu su doista stajala spremna kola. Bila su upregnuta četiri konja jer je kočija očigledno bila teško natovarena.

Meri Leart ga je gledala puna očekivanja.

– Onda pokret! – kazao je čovek iz Sedme brigade pomažući vlasnici da se popne na kola. – Vozićemo tako da đavolu otkinemo rogove!

Skočio je na kočijaško sedište i uzeo uzde i bič u ruke.

– Moram na kratko da svratim u hotel i uzmem svoje oružje i ostale stvari.

Odmeravala je Šejna kritički ali se na njenom licu nije videlo do kakvog je zaključka došla. Skrenuo je kola prema ulici i poterao konje prema hotelu. – Vraćam se odmah, ne brinite! Skočio je sa bočne strane i uputio se u hotel u svoju sobu.

Žanet ga je videla i pohitala za njim u sobu.

– Ti odlaziš? – pitala je očigledno razočarana. – Rekao si mi da ostaješ do sutra.

Šejn je poljubio u vrh nosa.

– Zao mi je zlato, ali ću se sigurno vratiti ovamo za nedelju dana a onda ćemo nadoknaditi sve!

Prišla je prozoru i pogledala niz ulicu dok je on stavljao municiju u „vinčesterku“. Pri tom je bacio pogled na „parker“ sačmariću i posle kratkog kolebanja odlučio da i nju ponese. Zamotao je oružje u pokrivače i stvari za spavanje i još prebacio preko ruke veliku vozačku kabanicu.

– Šta ti to smerаш sa onom tamo? – pitala je Žanet provocirajući. – Mogla bi ti biti majka.

– Ne budi ljubomorna, kazao je. – Za to nemaš ama baš nikakvog razloga. Njoj su malo pre ustrelili na ulici poslednjeg vozača kojeg je imala.

Lepotica ga je posmatrala ozbiljnog izraza lica.

– Sada si joj ti vozač. Zar veruješ da na tebe neće pucati?

Šejnu je na neki način godila i ljubomora i zabrinutost ove strasne lepote. Nije se ljutio. Hteo je jedino da je umiri, uveri da nema razloga za brigu.

– Ostani ljupka i dobra devojka kakva si bila – govorio je grleći je i ljubeći. Ona je odmah uzdišući stavila ruke oko njegovog vrata. Usne su joj bile tople i meke i naravno slatke.

– Pazi na sebe i dođi nazad, – šaputala mu je.

– Nemoj dozvoliti da moj konj propadne u mom odsustvu. Obavesti hotelijera da mi zadrži sobu.

– Ja ću spavati u tvom krevetu. Još nisi ni otišao, a ja jedva čekam da se vratiš.

Njene lepe oči se napuniše suzama, a usnice su joj izdajnički podrhtavale. Izašli su zajedno iz njegove sobe.

– Nemoj započinjati ništa sa onom tamo – upozorila ga je i zapretila mu prstom.

Šejn je brzo poljubio u obraz i sa prtljagom o ramenu krenuo dalje niz stepenice.

Kada je izašao na ulicu jedan čovek se udaljavao od kočije. Upravo je razgovarao sa Meri Leart. Hodao je brzo i izgubio se u gomili prolaznika. Šejn baci svoje stvari u unutrašnjost kočije ispod arnjeva i pope se na kočijaško sedište. Dok se mašao za uzde i bič video je da Meri s mukom zadržava suze.

– Ko je to bio?

– Jedan od Halerijevih ljudi! Bolje bi mi bilo da prepustim njemu ovaj transport, tako mi je rekao. – Glas joj je postao nesiguran. Razmišljam o tome da nije bolje možda da tako i postupim? Bolje i mudrije!

Šejn povuče uzde i zamahnu bičem. Sva četiri konja odmah povukoše snažno kočiju. Kola su bila teško natovarena što je opterećivalo konje ali je isto tako značilo da treba biti vraški oprezan da se kočija ne bi slomila.

Opasan poduhvat je tek počeo. U to nije bilo sumnje. Međutim Šejn ni jednog trenutka nije žalio što je u ovakvoj situaciji.

Pogledao je uzanad prema hotelu. Žanet je stajala na gornjem spratu uz jedan otvoren prozor i mahala mu. Podigao je bič i tako joj otpozdravio.

Na velikoj raskrsnici skrenuo je u pravcu zapada poštanskim drumom koji vodi u Baltimor preko Fort Devisa i Marfa do Rio Grande, vodeći jednim delom uz prastaru putanju kojima su nekad išle mazge.

Pustio je četiri upregnuta konja da idu kasom. No već posle jedne milje put je postao tako loš da se opredelio na još sporije napredovanje i usmerio konje da idu hodom. Duboke rupe i vododerine predstavljale su opasnost da se na teško natovarenim kolima koja idu brzo polome točkovi ili osovine.

Šejnu je bilo sasvim jasno da se tako teško natovarenim kolima ne može da umakne ukoliko ga Halerijeva bagra otkrije. U tom slučaju postoji samo jedno rešenje: zaustaviti se i spremati za borbu.

Meri Leart je to takođe znala, pa se zbog toga svaki čas obazirala motreći. Obuzeo je strah koji se nije ni trudila da prikrije. Konačno, ona je najbolje i znala šta je sve u igri i koga ima za protivnika.

II

Čovek iz Sedme brigade je veoma dobro znao u šta se upustio. Prema tome, nisu mu se oduzele ni noge ni ruke kada je ugledao

grupu jahača. Nailazili su sa severa i izbili pravo na drum poštanske kočije. Rastojanje je još iznosilo dve pune milje.

Meri Leart se okrete prema njemu na smrt uplašena. – O bože moj! Šta sad Šejn?

– Samo bez panike gospo! Pa najavili su da će doći, zar ne?

Konji se zaustaviše. Šejn je sačekao da stignu do talasaste trave i žbunjem koji su na jednom delu puta obrazovalo prilično visok pojas, kako bi jahačima zaklonio vidik na jedan deo drumu poštanske kočije, upravo onaj gde su se nalazili Meri Leart i Šejn. Tada je naglo skrenuo kola u levo i zaustavio ih kod stenovitih gromada koje kao da su izrastale iz trave i gustog žbunja. Tu je bilo i visokih stabala koja su stvarala duboke senke.

Skrenuo je oko kamenih gromada tako da su kola bila potpuno zaklonjena pogledima, zategao je kočnicu i namotao uzde oko levče.

– Siđimo! – kazao je naginjući se preko naslona kočijaškog sedišta i dohvatajući svoje stvari. Izvukao je pušku iz pokrivača i skočio na zemlju. Dvocevnu sačmaricu okačio je o levo rame. Sve vreme se obazrivo okretao na sve strane. Namera mu je bila da vlasnicu transportne kompanije nekako udalji iz zone opasnosti, znajući da će mu biti potrebne slobodne ruke, pa i noge da bi odbranio i sačuvao sopstveni život. To nikako nije mogao pazeći još sve vreme i na ženu. Hteo je da je pošalje u zaklon između stena. No u tom slučaju bi bila suviše blizu kočije. Na udaljenosti od oko 300 jardi u jednoj blagoj udoljici rasle su breze. Pokazao joj je to mesto. – Trči! Sakrij se tamo i ne mrdaj s mesta. Bez obzira šta se ovde zbivalo, ostani pritajena. Jesi li me razumela?

– Da, mister Šejn! – kazala je, pokupila peševе suknje i potrčala.

Tek sada je čoveku iz Sedme brigade postalo jasno da je oslovio sa ti. Bože, ako još u ovom životu bude našao vremena za to, svakako će joj se izviniti!

Sačekao je da Meri Leart nestane u udoljici tako da se nije više mogla videti. Tada se vratio na drum i jednom gustom granon izbirsao kao metlom tragove tako da niko ne može otkriti da su teška kola skrenula s drumu poštanske kočije.

Ljudi su jahali galopom. Vetar koji je duvao u pravcu Šejna donosio je zvuke konjskih kopita kao snažno dobovanje. Procenio je da u grupi ima 12 jahača. No kada su prišli nešto bliže pa ih je mogao osmotriti bolje ustanovio je da se radi o osmorici. Brzo je potražio zaklon iza jednog gustog žbuna. Kleknuo je držeći „vinčesterku“ u ruci.

Na udaljenosti od četvrt milje od mesta gde je Šejn skrenuo s kočijom dojurili su i kao da su promenili mišljenje. Usporili su i pogledom tražili na drumu kočiju gledajući pravo ispred sebe. Niko od njih još nije imao oružje u ruci.

Na 500 metara od Šejna čovek koji je jahao na čelu podiže ruku i jahači nastaviše hodom. Videlo se da su žestoko gonili životi-

nje pod sobom jer su konjima na njuškama i na grudima visile grudve pene a dlaka na bedrima bila je tamna od znoja.

Šejn premesti „vinčesterku“ u drugu ruku i izvuče sačmaricu iz futrole. Oružje je imalo za čitav pedalj kraću cev da bi se površina rasipanja sačme proširila, domet i učinak bili efikasniji. Istina, na većem odstojanju je taj učinak izostajao, no kada je rastojanje bilo oko deset najviše dvadeset koraka, tom se sačmaricom praktično čovek mogao preseći na dvoje.

Čovek iz Sedme brigade je već imao bogato iskustvo sa tom puškom. Njome je mogao i uspevao da savlada i po nekolicinu neprijatelja koji su mu ugrožavali život. Jednom je sa odgovarajućeg rastojanja „parkericom“ izbacio iz igre četvoricu neprijatelja. To oružje je grmelo kao top a ni dejstvo mu nije bilo mnogo manje.

Jahači su se približavali veoma brzo. Jahali su u gustom poretku: uzengija uz uzengiju, čovek iza čoveka. Bas je bio predvodnik. Kada ga je Šejn prepoznao osmeh mu je zaigrao na usnama. Pustio je jahače da prođu. Među njima je bilo još nekoliko poznatih lica. Momci koji su pratili Halerija kada je došao u hotel kod Šejna.

Kada je poslednji jahač promakao, Šejn je izašao iz zaklona i ispalio jedan metak iz „vinčesterke“ u vazduh.

Ljudi su zaustavili konje u mestu i gledali gde bi strelac mogao da bude.

– Ovde sam! – kazao je i zakoračio na drum. Uskoro su mu svi bili na nišanu. Samo su dva tri čoveka ostala poluzaklonjena.

Bas i njegovi pratioci piljili su u „sačmaricu“ u Šejnovoju levoj ruci. I njima je, još kako, bilo poznato kakvo strašno oružje „parkerica“ sa dve skraćene cevi može biti ako je rastojanje odgovarajuće. To je bilo od prvorazrednog značaja za ubojitost. A rastojanje je upravo odgovaralo. Sva osmorica su bila dovoljno iskusna da bi to znala.

– Dole s konja! – zahtevao je Šejn. – Prvo vi ovde napred! Posle toga momci u drugom redu. Samo oprezno i polako, mućaćosi! Ako budete učinili i jedan jedini pogrešan pokret, olovo će vas zasuti! I to odmah sve vas! Nemojte to smetnuti s uma!

Ljudi se i ne pomeriše. Samo su ga gledali preko levog ramena.

– Prst mi je na obaraču, a „parkerica“ odapeta. Pri tom je podigao dvocevku na trenutak da bi momci videli. – S ovim ću vas sve zbrisati iz sedla. Dakle, ostanite miroljubivi i sjašite!

– Ti se junačiš na strani pogrešnih osoba, Šejn! – kazao je Bas ozbiljno. – Za ovo će te Haler odrati živog, skinuti ti kožu! Pustio je konja da krene i povuče ga tako da bi obrazovali front.

No u to zagrme Šejnova „vinčesterka“ i Bas je sedeo na konju gologlav, metak mu je skinuo šešir. Tako je naglo povukao uzde da se konj ukopao u mestu.

– Kada bi se vi jednog dana preračunali i ustanovili da ste upravo vi na pogrešnoj strani, onda biste sigurno morali uvideti da ta strana nije samo pogrešna nego i bedna, dostojna prezira.

– Ti sebe precenjuješ! – javio se jedan od revolveraša dubokim glasom nalik na grmljavinu. – Nas smo osmorica.

– Dole s konja ili me napadnite!

Bas je morao da se okrene da bi ga video. U njegovim očima se odražavao sav bes i sva mržnja koje je nosio u sebi. Znao je šta predstoji. Međutim, već je doživeo jedan poraz u sukobu sa Šejnom. Bilo je to pre bi se reklo, bruka! To je bilo suviše za njega. Prvi se mašio oružja i ispustio neku vrstu borbenog pokliča. I ostali su se uhvatili za oružje skakući s konja.

Šejn se do tada nije upuštao ni u šta. Ova igra bi se mogla nazvati igrom mačke i miša ili još bolje igra na život ili smrt! U takvoj je svako morao koristiti prednosti koje mu se pružaju. Povukao je obarač. Iz cevi velikog kalibra suknuli su plamenovi dugi dve stope. Njih je sledio dim koji se veoma brzo obrazovao u oblak. Sačma je već izašla. Grmelo je i bubnjalo. Vazduhom su se prolomili divlji povici.

Šest konjskih leđa ostalo je prazno. Poslednja dva čoveka su zaboravila svoje revolvere, nagnula se što su više mogli i divljački udarali petama konje, a pritom vikali kao podivljali. U oštrom galopu udaljavali su se od drumā.

Šejn je ostavio sačmaricu u futrolu. Sada je držao „vinčesterku“ obema rukama. Dvojicu nije pogodio ili ih nije izbacio iz igre. Ležali su potrbuške iza konja i pucali kao mahniti, iz revolvera. Šejnova „vinčesterka“ je sevala i pucala. Jedan pucanj je brzo sledio drugi. Pri tome se dugim koracima kretao duž ivice drumā da ne bi predstavljao nepokretnu metu. Pogodio je jednog a zatim ubrzo i drugog čoveka. Ostao je neko vreme u pogrbljenom položaju. Uši su ga bolele od grmljavine oružja. Eho se vraćao jer se pucnjava odbijala od obližnjih stena. Potrajalo je dosta vremena dok se sve nije utišalo.

Šejn se uspravi iz pognutog položaja i pođe prema konjima, načini krug oko njih i nađe se kod pogođenih revolveraša. Dokaz da je nišanio dovoljno visoko bila je činjenica da ni jedan od konja nije bio pogođen.

Bas je klečao na kolenima. U pogledu mu više nije bilo ni besa ni mržnje nego samo očajanja i bola. Sledeća dvojica su dobila pun pogodak. Četvrti po redu je bio teško ranjen. I za dvojicu onih koji su, istina, bili pošteđeni olova iz sačmarice nije više bilo pomoći. „Vinčesterka“ ih je sredila. Što nisu odustali kao i oni momci koji su odgalopirali odavde?

Vratio se do Basa. – Ovo još nije bila prava igra, – kazao je čovek iz Sedme brigade napeto. – Saopšti to Haleriju! Kada se budem vratio nazad u Fort Štokton dočepaću za grudi to malo, debelo kople. Neka pripazi šta radi!

Basovo lice je bilo izobličeno od bola pa se nije moglo utvrditi da li je razumeo ili nije.

Vratio se do kola i pozvao Meri Leart. Odmah je dopuzala uza skloništa i dotrčala brzo koliko su je noge nosile.

– Gospode, ti pucnji! – Kazala je to bez daha stojeći pred Šejnom. – Jeste li možda ranjeni?

Odmahnuo je glavom. – Nije mi se dogodilo ništa. Penji se!

Vlasnica kočije ga je samo pogledala a onda bez reči obišla vozilo s druge strane. Oboje su se smestili na sedišta i Šejn podstače konje da krenu. Usmerio ih je da obidu kamene gromade. Napredovali su veoma lagano da na ovom neravnom terenu ne bi došlo do nezgode, da ne bi pukla neka osovina ili neki točak. Teško natovarena kola su škripala i „stenjala“ i preteći se nakrenula na jednu stranu čim bi naišla na neku džombu. Kada je okrenuo konje prema drumu poštanske kočije primetio je da se ona dvojica jahača vraćaju.

– Strahovala sam da vas mogu ubiti a ja ostanem prikrivena i ne znam šta bih dalje – priznala je Meri. – To je bilo ludo i, naravno, veoma sebično. Vi ste rizikovali svoj život zbog mene, a ja mislila samo na sebe i svoje dobro.

– To je prirodno, Meri. U početku svako misli na sebe. Kada sam se borio s onim tipovima nisam mislio na vas niti na vašu transportnu kompaniju, nego na to kako da izvučem svoju sopstvenu kožu.

– Razlika je to ipak, Šejn! Vi ste se borili, a ja čučala u rupi i drhtala. Hoćete da sada ja malo upravljam kolima?

– To nije nikakav naporan posao, Meri!

– Dok je moj muž još bio živ, putovali smo udvoje, zajedno. Međutim, ne na istim kolima. Svako od nas je preuzimao po jednu kočiju i imao plaćenog pomoćnika i pratioca.

– Rado se sećaš tog vremena?

– O da! To je bio najsrećniji period.

– Od čega je umro? Mora da je bio još mlad?

– Vozili smo drva – objašnjavala je gledajući preko konjskih glava u daljinu.

– Njegov tovar se oslobodio i počeo da klizi. Desilo se veoma blizu mesta do kojeg smo se mi uputili. U celom Teksasu nema planina, samo u tom kraju. Drum je postao strm, nizbrdica jaka. Konji su trčali kao pomahnitali prosto gurani teretom. Prekasno je skočio s kola. Njegov pratilac je uspeo da skoči s kola u poslednjem trenutku i da se spase. Čak nije ni nogu uganuo. Moj muž je skočio prekasno. Pretpostavljam da je hteo spasti konje. Samo tako mogu da objasnim njegov postupak. Skočio je tek kada su se kola prevrnula i onda su se kola i sva ta teška stabla sručila na njega.

Bilo je užasno. Od tada je prošlo osam godina ali i sada kada se probudim noću ta mi je slika pred očima. Vidim kako konji jure, kola se prevrću, teška stabla se srućuju na njega, kao da ih neka nevidljiva sila gura sa kola. Vidim pratioca kako iskače, ljude kako viču a onda strašno kotrljanje i treskanje trupaca koje nikada da prestane.

– To se sigurno nikada i ne može zaboraviti.

Pogledala ga je i potvrdila:

– Sigurno nikada u životu!

Njihova pažnja, budnost ni za trenutak nije popuštala. Međutim, od Halerijevih ljudi više nije bilo ni traga ni glasa. No tako nije bilo tokom celog puta. Do Balmorea je bilo još 50 milja. Pilana

za koju su vozili opremu nalazila se na istočnom obronku Devis planina. Znači još deset milja. Čak ni drumom tako teško natovarena kola nisu mogla za jedan dan da pređu toliko rastojanje. Haleri je imao veliki broj ljudi, revolveraša plaćenika. Sigurno će na Meri Leart i Šejna poslati još jednu grupu a ta se izvesno neće sastojati od samo osam ljudi.

*

Kada se mrak spustio i kada je bio sasvim siguran da mu gonjoci nisu za petama skrenuo je čovek iz Sedme brigade kočiju sa drumu. Na samo pola milje od drumu nalazila se šuma u kojoj je nameravao da se za tu noć ulogoruje. Drveće je bilo dovoljno udaljeno jedno od drugog tako da je bez teškoća mogao da protera teško natovareni četvoropreg. Sklonio je kočiju iza žbunja koje je dosezalo čak njegovu visinu, a spadao je među izuzetno visoke ljude. Nedaleko od tog mesta bila je jedna bara.

– Dobro mesto, čini mi se – kazao je Meri Leart namotavajući kočnicu.

– Da, odlično je – potvrdila je udovica. Skočila je s kola na zemlju i htela da mu pomogne pri isprezanju, no Šejn to odbi.

– Da zapalim vatru? – pitala je. – Ponela sam dovoljno namirnica. Mogu da ispečem slaninu s jajima.

– Nemoj dozvoliti da jako dimi – upozorio je Šejn ostajući pri oslovljavanju sa ti. Pitao se kada će i ona to prihvatiti i njega oslovljavati na taj način.

Nasmešila se.

– Sve sam to naučila još pre mnogo godina. – Pri tome je nesumnjivo htela da istakne da je stara, iako po Šejnovoju proceni nije mogla biti mnogo starija od njega.

Meri se pobrinula za večeru dok je Šejn namirio konje. Ispregnuo ih je, a onda poveo od barice i pustio ih da se napoje. Posle toga ih je vezao za kola i stavio im zobnice.

Vatra se doista nije dimila. Širio se miris pržene slanine. Borba sa Halerijevim ljudima im je udarila u stomak, presekla ih pa celog dana nisu okusili ništa. Sada su međutim bili veoma gladni i navalili na hranu. Vatra je polako dogorela. Postajalo je sve mračnije.

– Hoćeš li možda da čuvaš stražu? – upitala je Meri neposredno. – Mislim cele noći?

Ustao je i doneo svoje stvari s kola. Dugački vozački kaput prebacio je preko ramena.

– Da, nameravam da stražarim cele noći. Ne bih mogao da dozvolim da me ti lupeži iznenade. Evo moje vreće za spavanje, možeš se uvući u nju. Imam još i jedan pokrivač. Meni je samo ovaj kaput potreban.

– Šada ću sve ovo zapokavati. Možemo da doručujemo sutra i tokom puta, na kolima.

– Slažem se. Idem malo da osmotrim okolo. Kada se vratim počinje noćni počinak.

– Razumem! – kazala je šaleći se.

Šejn uze u ruku „vinčesterku“ i pođe do ivice šume. Kada je stigao tamo vladao je već potpun mrak. Zvezdani plašt je pokrivao ceo horizont. Bez obzira na to, noć je bila tamna kao nesreća! Hladna svetlost zvezda nije dopirala do zemlje. Predeo pred njim je bio crn i tih.

Kada se kasnije vratio do konačišta, vatra je već sasvim utihnula. Konji su jeli iz zobnica, a Meri Leart je ležala u njegovoj vreći za spavanje. Sve se to više naslućivalo nego videlo. Šejn se osmehnu i htede da nastavi. Na to se Meri pokrenula i njena gola mišica jedva primetno zabelasa.

– Pre sutrašnjeg jutra niko od njih ne može stići ovamo, Šejn, – kazala je tiho beskrajno nežnim glasom. – Ti to znaš! Sada znaš da sam i ja to mogla da izračunam. Oboje smo odrasli. Dakle, dođi već jednom kod mene, veliko momče! Moram ti zahvaliti za sve. Znaš dobro da u toj tvojoj vreći za spavanje ima dovoljno mesta za nas oboje.

– Ne treba da mi zahvaljuješ – uzvratio je Šejn grubo. – Na čemu?

Uputio se prema delu šume koji im je služio kao zaklon, obišao ga i seo uz jedno drvo leđima oslonjenim na stablo, a pogleda uprtog u drum poštanske kočije. Navukao je „stetson“ na čelo a „vinčesterku“ položio preko krila. Prekrstio je ruke i posle izvesnog vremena zaspao.

Kada se trgao iz sna bilo je već sasvim svetlo, razdanilo se. Vetar je donosio udaljeni topot kopita. Naravno, zvuk je dolazio iz pravca druma. Bili su to jahači. Zvučalo je kao da jaši ceo eskadron. Čoveku iz Sedme brigade se bar tako činilo. Ustao je.

Drum poštanske kočije vodio je kroz blago ustalasali predeo obrastao žbunjem. Tek nedaleko od šume mogao je da vidi jahače. Nije ih, istina, bilo hiljadu kako mu se učinilo, ali sigurno preko dvadeset. Kopilan na čelu bio je mali i debeo. Haleri! Odjednom je iza njega nešto krcnulo. Šejn se nije trgnuo, znajući da to može biti samo Meri Leart.

– O, gospode bože, evo ih. Već su tu. I on lično je među njima! Stala je kraj njega. Odmerio je pogledom. Bila je odevena i spremna za polazak.

– Oni prolaze mimo nas! Jaše dalje, – kazala je tiho, uhvatila ga za mišicu i stegla.

– No time je za nas drum poštanske kočije zatvoren, Meri!

– Mogli bi smo da putujemo preko Pekosa, ali bi time izgubili prilično vremena. Putovali bismo dva puta duže! – Pitala ga je pogledom šta im valja činiti.

– Da, ali dužim putem imamo izgleda i da stignemo, zar ne? Tako su nam šanse ipak znatno veće!

– Nema sumnje! Ipak bismo morali računati s tim da će nas on i tamo tražiti kada bude utvrdio da nismo koristili drum. Gledali su za jahačima sve dok nisu grabeci prema zapadu isčezli u jutarnjoj izmaglici.

Vratili su se zajedno prema konačištu. Meri Leart najednom

zastade i nakašlja se dok joj je lice bilo gotovo sasvim pokriveno maramom.

– Izvini molim te što sam sinoć bila s tobom suviše prisna što sam otišla predaleko, to jest previše blizu. Doista to nisam htela. Ako ne smatraš da sam lepa ja ti to doista ne mogu zameriti.

Okrenuo se prema udovici. I po malom delu lica koje joj je ostalo otkriveno videlo se da je crvena kao bulka. Stidela se užasno a kada je osetila njegov pogled počela je da plače.

Šejn joj je prišao sasvim blizu, uhvatio za bradu i naterao da podigne pogled prema njemu.

– Baš sam glupa guska, uvek sve činim pogrešno! – kazala je jecajući uzdržano.

– Nemoj govoriti! Nisi mi prišla suviše blizu kako ti to kažeš. A osim toga nisi učinila ništa pogrešno. Ko ti je rekao da te ne smatram lepom? Nalazim da si čak veoma lepa, lepa i vredna pažnje a uz to poželjna. No ja tako nešto ne očekujem od žene samo radi toga što sam se zbog nje borio sa nekolicinom lupeža.

– Rizikovao si život zbog mene i ja sam smatrala da imaš pravo na to. Ponekad je to jedina mogućnost i jedini način na koji žena može iskazati svoju zahvalnost ako joj taj čovek nešto znači ili ako ga možda ... voli.

Sklonila je njegovu ruku i oborila pogled.

– O bože! Šta sam to sad opet kazala! – briznula je u plač i htela da pobegne. No on je dograbi i privuče k sebi.

– Imaš potpuno pravo. Ja sam ponekad pravi grubijan!

– Ne, ti nisi! Ja nisam umela da nađem prave reči. Ja se jednostavno nisam usudila da kažem dođi k meni, strah me je, drag si mi i želim da me uzmeš u naručje.

Plakala je, a on joj uze maramicu iz ruke i obrisu suze.

– Prestani da plačeš! Učini mi po volji i nemoj plakati. Ja prosto ne mogu da gledam da žena plače. To mi kida srce!

– Da, ali ...

Pritisnuo je svoje usne na njene. Meri je prvo zatvorila oči. No kada je stavila ruke oko njegovog vrata video je da joj oči blistaju. Uzvrćala mu je poljupce svom žestinom.

Kliznula je na meko šumsko tle i povukla ga za sobom. Uzeo ju je na lišću i travi, u odeći koju je imala na sebi. Kada je sve prošlo plakala je od sreće i uznesenosti.

– Oprosti dragi – rekla je plačući i smešeći se istovremeno. Verovatno sam začeta blizu vode.

– Vode Pekosa, misliš?

– To je, u stvari, tačno. Ja sam krštena vodom iz Pekosa. – Zaronila je lice u njegovu košulju i još kratko jecala, a onda je sve prošlo.

Od tog jutra je Meri Leart bila sasvim drukčija. Potpuno se promenila. Šejn nije mogao da se otme sumnji da je na tlu kraj šume od nje napravio neku sasvim drugu ženu. Bila je nekako sređena, vesela, a kada bi je pogledao uvek mu se smešila.

Uspeli su da stignu do puta za Pekos, a da pri tom ne slome ništa na kolima. Krepili su se usput hlebom i slaninom. Sunce je već

stiglo do zenita. Baš u to vreme su se sreli sa poštanskom kočijom koja im je išla u susret i sa dvojica teretnih kola Halerijeve kompanije. Pojavila su se tako iznenada da se Šejn više nije mogao skloniti da ga ne vide, niti je imao prilike da Meri ukloni lupežima s vidika.

Meri je samo pokrila usta šakom i uzdahnula, kada su kola protutnjala pored njih.

– Jesu li te ljudi prepoznali?

– Možda i nisu. Ja ih do sada nikada nisam videla. Ali su na kolima s obe strane pričvršćene velike table „Pekos“. Mora da su pročitali i da znaju o kome se radi.

Haleri je na putu za Balmoreu, – kazao je Šejn. – Dok on bude saznao da smo viđeni ovde mi ćemo naš tovar smestiti u ambar.

– Upravo to priželjkujem i sebi i tebi, Šejn! – kazala je gledajući ga očima razrogačenim od straha.

– Pustimo da se stvari odvijaju kako moraju. Haleri nas još nije dočepao. A ja ti tvrdim da i neće. Kada ponovo stignemo u Fort Stokton, taj kopilan će morati da bude obazriv. Dokopaću ga i zgaziti kao stenicu. – Govoreći to, izvadio je srebrni sat iz džepa i zagledao se u brojčanik razmišljajući. Izračunao je da će stići u Pekos predveče, kratko vreme pošto se mrak spusti. Naravno, ako neometano i bez problema budu putovali dalje. To je bio uslov!

– Postoji li u Balmoreu hotel?

Meri ga uhvati ispod mišice, priljubi uz njega i reče šeretski:

– Da, postoji. Postelje su izuzetno udobne!

Šejn se osmehnu privuče k sebi i pomilova po ruci.

Sunce je već naginjalo zapadu da bi za kratko vreme zamaklo iza horizonta. Mrak se kao koprena spuštao preko zemlje. Činilo se da osvaja brže nego što su konji grabili napred. No, srećom već su se mogla nazreti svetla Pekosa.

Pola sata kasnije ušli su u mali grad. Šejn je potražio konjušnicu, našao je a onda smestio kola pod nastrešnicu. Vlasnik konjušnice ih je čuo i pohitao napolje iz kuće.

– Imamo dragocen teret na kolima, – objasnio je Šejn. – Zbog toga bismo želeli da preko noći budu što dalje od ulice. Molim vas pobrinite se o konjima i nahranite ih, a za sutra u deset bi trebalo da budu upregnuti i spremni za polazak.

– Naravno, ser! Sve će biti uređeno po vašoj želji.

– Onda, laku noć i do sutra ujutro!

– Gospo, ser! – kazao je vlasnik konjušnice i naklonio se.

– Šejn, ti ludo momče! – kazala je sijajući od sreće. – U deset sati! Treba da krenemo na put još pre šest. Kakvi su to sada običaji?

– Užasni! – priznao je. – Mi sigurno pre šest sati nećemo baš mnogo odspavati. Imaćemo drugog posla!

Pripila se uz njega govoreći:

– Nemaš pojma koliko me usrećuješ!

Otišli su u hotel i Šejn je najmio dvokrevetnu sobu ali su pre toga otišli u trpezariju. Bilo je srnetine i meksičkog crnog vina. Meri je bila ustreptala kao divlja mačka. Kada su se konačno našli

u postelji okrenula je čoveka iz Sedme brigade, iako visokog i krupnog bez teškoća na leđa i obuhvatila mu bedra svojim dugim, vitkim nogama.

Šejn joj je sa zadovoljstvom prepustio podsticaj. Bila je to duga vrela, uglavnom, probdevena noć. Meri Leart već godinama nije imala muškarca. Sve joj je ovo bilo slatko rasterećenje. Bilo je doista blizu šest kada su oboje zadovoljeni i zagrljeni utonuli u san.

III

Meri jeknu uplašeno i time probudi Šejna. Pružio je ruke prema njoj no mesto uz njega je bilo prazno. Stajala je kraj prozora i gledala na ulicu.

— Šejn, pogledaj samo, molim te! — povikala je potresena. — Halerijevi ljudi.

Šejn se okrete na stranu, spusti noge s kreveta, podupre se i tela još otežalog od sna priđe Meri.

— Kopilan sa celom svojom bulumentom! — Nasmejao se tvrdo i uhvatio za glavu.

— Ne! Samo ih je dvojica. Pogledaj tamo preko ispred pekare!

Šejn nije mogao da poveruje svojim očima. Neposredno ispred pekare stajala su dvojica, jedva se držeći na nogama. Svakog trenutka je pretila opasnost da će pasti koliko su bili pripiti. Jedan od njih bio je Bas a drugog nije poznavao.

Zar nije ostavio Basa polumrtvog na drumu? Taj kućkin sin! Njega je verovatno bilo nemoguće dokrajčiti. Tako je bar izgledalo.

Lepa udovica se priljubila uplašeno uz Šejna. Bila je potpuno naga kao i on uostalom. — Oni traže nas! Bože moj, šta ako nas nađu?

Šejn je poljubio u čelo, pogleda upravljenog na dvojicu s druge strane ulice.

— Nemoj brinuti. Kola sigurno neće naći. Ona su bezbedna tamo u konjušnici. Na sigurnom su. A mi se nećemo pojavljivati, zar ne!

Pogledao je Meri, privio uz sebe i nežno milovao po leđima. To je njenoj nežnoj koži izgleda veoma prijalo.

Meri se smešila zaljubljeno trljajući svoje krilo uz njega. Na oči kao da joj se navukla koprena, toliko joj je pogled bio zamagljen. Šejn se okrenuo leđima prema zidu, naslonio na njega i podigao je na sebe. Ona je za to vreme čvrsto stegla ruke oko njegovog vrata i oduprla nogama o zid. Pokretala se tamo — amo. Visoki čovek je prosto stajao držeći je čvrsto rukama. Ljuljala se napred nazad sve dok bujica osećanja nije protutnjala kroz njeno telo i iza zvala snažan drhtaj. U tom trenutku je on pritisnuo tako uz sebe kao da je nikada neće pustiti iz zagrljaja. Nešto kasnije odneo je u postelju. Pri tom je bacio pogled kroz prozor.

Bas, taj žilavi kopilan je sa svojim pratiocem još uvek stajao ispred pekare. Bili su tamo i sat kasnije kada su oboje, Meri i Šejn

potpuno odeveni prišli prozoru. Meri je stajala uz njega dok joj je on zakopčavao haljinu na leđima. I Meri je bacala pogled kroz prozor.

– Oni čekaju na nas, Šejn! Sa mesta na kojem se nalaze imaju odličan pregled, vide raskrscopicu. Vidiš li, ne sklanjaju pogled sa nje!

– Ostani ovde u sobi! – kazao je kratko i uzeo „parkericu“. Uputio se prema vratima.

– Šejn! – vrisnula je Meri i ukopala ga u mestu. Prišla mu je, pogledala ga pravo u oči i odmahнула glavom. – Ne! Ti ostani ovde. Ja ću otići do Basa dole i reći mu gde se nalaze kola i naravno da ih prepuštam Haleriju. Može da ih uzme!

– Samo bez panike, dušo! – upozorio je i uhvatio za bradu.

– Šta ako te ustrele, ubiju? – Usne su joj zadrhtale a oči se napunile suzama. – Srećna sam što sam te našla. Neću da se sada odmah na taj način, a naročito iz tih razloga opet izgubim. Ovo transportno preduzeće me je već jednom u životu stajalo voljenog čoveka, moga muža. To mora biti dovoljno! Godinama nisam pogledala drugog muškarca! O, Šejn!

Zagnjurila je glavu u njegove grudi i plakala.

– Ne plači – kazao je nežno, milujući joj kosu.

– Ne mogu ništa protiv toga! – nastavila je jecajući.

– Sada se smiri malo, molim te.

– Haleri i njegovi ljudi su tako opasni!

– To uopšte nije razlog za suze. Pa i ja sam opasan! Nećemo valjda pokleknuti sada i ovde i prepustiti tim razbojnicima bojno polje. Nisu nas se dočepali a i neće! Videćeš, mi ćemo uspeti da se probijemo s tim prokletim kolima. Posle toga ćemo se odvesti u Fort Stokton nazad. Tamo ću tu malu, odvratnu bačvu masti dočepati za gušu! Izvešću ga pred sud i prinuditi da ti nadoknadi svu štetu do poslednjeg dolara. Šta, do poslednjeg centa! Ali se ti moraš malo sabrati a ne odmah rasplakati!

Pogledala ga je i hrabro klimnula glavom. Uzeo joj je maramicu, obrisao suze, poljubio njeno lepo lice i otišao. Sa praga joj je preko ramena doviknuo:

– Ne mrdaj iz sobe!

Našao se u hodniku. Grudi su mu bile sasvim mokre. Meri Leart je izgleda začeta blizu vode! Doista još nikada nije doživeo da nekoj ženi svaki put kad dođe do ekstaze grunu suze.

Sišao je niz stepenice i prišao prozoru koji se u velikom hotelskom predvorju nalazio tik uz ulazna vrata. Jedan pogled je bio dovoljan. Oni su još uvek stajali uporno ispred pekare. Obojica su sve vreme gledali prema raskrscopicu.

Šejn izađe iz hotela, pređe na drugu stranu ulice i da ga lupeži nisu ni primetili, došao do njih, zapravo prišao im s leđa.

Držao je „parkericu“ na gotovs. Nije izustio ni reč samo je Basu pritisnuo cevi na krsta. Ovaj se uplašeno trže i okrete glavu. I drugi lupež je učinio isto. Iznenađeno je gledao Šejna.

– Gde je Haleri? – pitao je čovek iz Sedme brigade.

Bas proguta pljuvačku. Sve vreme je očekivao teretna kola i

nadao se da će sigurno naići. U međuvremenu su se čak obojica, čekajući, otreznila. Sada je pak vozač tih kola stajao iza njega i držao mu cev one proklete sačmarice naslonjene na leđa.

To ubitačno oružje nije promaklo ni Basovom pratiocu. Iz tog razloga nije ni mrdnuo niti rekao bilo šta.

Prolaznici su išli mimo njih ne obraćajući pažnju. Kao da ništa nisu primetili.

– Haleri je u Balmoreu – kazao je posle nekog vremena Bas žustro.

Šejn mu je oduzeo revolver i gurnuo ga sebi za pojas. Premestio je „parkericu“ u drugu ruku i razoružao i drugog razbojnika.

– Ko si ti? – pitao ga je.

– Ja sam Vinc Hil!

– Baš lepo, Vinc. Hajde sa mnom. – Šejn pri tom pokaza palcem na otvorenu kapiju dvorišta pekare. Dva razbojnika izmenjaše poglede ali su ipak poslušali. Šejn je išao tik iza njih držeći ruku na obaraču. „Parkerica“ je, nema šta, dobro zaplašila ovu dvojicu.

Ušli su u dvorište. Šejn ih je usmerio prema ambaru koji je pekaru, umesto prvobitne namene sada služio kao ostava.

– Vas dvojica ćete neizostavno odjahati u Balmore kod Halerija. Poručite mu da mi se sklanja s puta inače ću mu pokazati. Već je trebalo da ga ranije upozoriš na to Bas. Zar mu to nisi poručio ili je možda on veoma uporan? Zar zaista treba da ga raspalim po toj tvrdoj glavu?

Šejn nije čekao odgovor, nego ih je s dva žestoka udarca bacio na tle. Zbog toga ni jedan i da je hteo nije mogao ni da gukne. Pali su kao pakošeni i ostali da leže nepomično.

Čovek iz Sedme brigade se okrenuo. Niko nije video kada je ušao na pekarevo imanje, u njegovo dvorište. Smirio se kada je ustanovio da se onesvešćeni tipovi ne mogu videti spolja. Iskrao se kao lopov noću i ušao u hotel. Došao je po Meri.

Deset je već uveliko bilo prevalilo kada su ušli u konjušnicu. U kola su već bila upregnuta četiri konja, pa su mogli krenuti odmah. Šejn je platio i zahvalio vlasniku i onda poterao konje dvorištem prema ulici. U laganoj vožnji napustili su Pekos i skrenuli prema drumu koji je vodio u Balmore, u pravcu juga. Čoveku iz Sedme brigade je bilo jasno da Haleri nije bio upućen na prepad na Merinu kočiju tokom puta kao na jedinu mogućnost. Naprotiv. Mogao je uništiti Meri i Šejna i na drugi način. Prosto mogao je da se pritaji u zasedi ispred pilane sa svojim razbojnicima i sačeka ih. Ako bude od Basa saznao da su se uputili preko Pekosa dalje prema pilani, to će bez svake sumnje i učiniti. Ima dovoljno plaćenika da njima pokrije i veoma prostranu oblast. Teška kočija je u svakom slučaju bila veza za drumove i puteve.

Prevalili su već trideset milja, a da čitavim putem nisu naišli ni na konjanike ni na kočije. Kada je sunce zašlo Šejn je skrenuo kočiju s drumu prema grupi drveća kraj puta. Tu je trebalo da prenoće. Namirio je konje a Meri se pobrinula za hranu. Kada su večerali uvukli su se u vreću ispod kočije.

I sledećeg dana su konji prevalili 30 milja. Kratko pred su-

mrak naišli su na ogranak puta koji je vodio u pravcu istoka. Skrenuo je tim ogrankom puta. U daljini su mogli videti svetlosti Balmorea. Oni su pak išli prema Devis planinama i zašli u veoma šumovit predeo. Kada se mrak sasvim spustio, Šejn je pronašao usek između stabala kroz koji su kola mogla da prođu i oprezno i polako proveo tuda teško natovarenu zapregu. Uskoro su kola bila zaklonjena gustišem i stablima tako da ih niko nije mogao videti.

– Uzeću posle jednog konja i pogledati da li mogu da nađem Halerija i njegovo zločinačko društvo – kazao je Šejn sedajući pored Meri uz vatru.

Udovica se uplašeno trže i pogleda ga puna straha.

– Hoćeš da me ostaviš ovde samu? – Već sama ta pomisao je užasavala.

– Ovde si sasvim sigurna!

– Ne! – vikala je odmahujući glavom. – Ne možeš mi to učiniti.

– Na kola! ...

– Ne! – prekinula ga je žustro u pola reči. Bila je već opet na ivici suza. – Ne ovde! Ja ću presvisnuti od straha!

Podigao je ruke uvis.

– Ubedila si me! Jahaćemo zajedno. Sam u svakom slučaju ne bih uspeo da nađem pilanu.

– Vidiš! – smešila se ponovo.

– Na kolima je jedno sedlo. Uzmi me u krilo da bih tako bila bliže tebi. Može li? – upitala je molećivo.

– Pa ako imamo samo jedno sedlo ...

Sat kasnije napustili su konačište na jednom konju. Noć je bila potpuno tamna. Šejn se orijentisao prema zvezdama.

Još dok su putovali kočijom napustili su drum prema Balmoreu. Ostao je na levoj strani. Grabili su, u stvari, prema Timperu čije su se tamne siluete nazirale na vidiku. Timper se nalazio na jugu a dalje desno su se nalazile planine Devis. Nisu više mogli biti udaljeni od pilane. Još uvek su bili na stazi koju su sve vreme sledili.

Šejn zaustavi konja kada je osetio miris vatre.

– Vidiš li nešto? – prošaputala je Meri uplašeno.

– Ne! Samo osećam miris dima. Negde blizu gori vatra.

Srce mlade udovice kucalo je da iskoči iz grudi. Šejn je sačekao da sa istoka blagi povetarac duva prema njima.

IV

Ispostavilo se da je logorska vatra od koje je dopirao miris dima bila udaljena čitavu milju. Najzad su je Meri i Šejn ugledali. Vatra je delovala kao niska zvezda u tamnoj noći.

Glasovi ljudi su se čuli još ranije. Bilo ih je mnogo. Možda su se zbog toga i ponašali tako nesputano. Uostalom, čega bi se u ovom kraju mogli da plaše Haleri i njegovi ljudi? Crvenokožaca odavno više nije bilo. Ne u ovom kraju. Istina, s vremena na vreme

bi se drznuli neke grupe bandoljerosa da pređu Rio Grande. Ali su oni napadali samo usamljene putnike ili udaljena, zabita imanja.

Čovek iz Sedme brigade je bio uveren da je Haleri postavio čitav lanac stražara da teretna kola „Pekosa“ ne bi promakla tajno tokom noći i uspela da stignu na cilj. Larma oko vatre ukazivala je na to da su straže prilično udaljene i da je on mogao sa Meri da prođe na konju, a da ne primeti ništa.

Pomogao je udovici da siđe, a onda i sam kliznuo sa konja. Nalazili su se ispod drveća raskošnih krošnji. Vezao je konja za jednu granu i izvukao sačmaricu ispod sedla.

– Sačekaj ovde – došapnuo je Meri, pomilovao je po leđima i na trenutak privukao sebi. – Ja ću se pokazati čim im se budem približio dovoljno. Ako se neko od tih lupeža približi tebi sagni se i i pritaji iza jednog drveta i ne mrđaj. Čak i u slučaju da otkrije konja i bude hteo da ga uzme!

– Dobro! Ali pazi na sebe, Šejn, za ime neba!

Krenuo je držeći „parkericu“ u ruci. Već posle nekoliko koraka nije više mogao da vidi ni Meri ni konja. Samo je još nekoliko trenutaka mogao da razabere obrise drveća.

Vatra nije slabila. S vremena na vreme je put neba suknuo i po neki veliki plamen. Ljudi oko vatre nisu više bili tako glasni kao ranije. Logorovali su ispod drveća. To se moglo uočiti jasno zahvaljujući vatri.

Nije se kretao neko vreme. Sačekao je da vatra dobro razbukti pa je mogao da raspozna dvanaesticu momaka. Neki od njih su upravo legli na počinak. Konji su bili povezani u dva reda za čvrsto uže zategnuto između dva stabla. Šejn je ostao da stoji mirno, pritajen u senci jednog ogromnog stabla tražeći pogledom u mraku postavljene stražare. Svi konji su bili vezani, ali ih niko nije čuvao. Haleri je sedeo sa svojim ljudima uz vatru i pušio debelu cigaru. Kada je on govorio svi bi se utišali. Svi su napregnuto slušali. Kada bi se on nasmejao, smejali su se svi u horu. Bila im je to neka vrsta dužnosti, što Šejnu nije promaklo.

Bilo je oko deset sati kada je osam ljudi ustalo, stavilo sedla na ramena i uputilo se prema konjima.

Smena straže, šta bi drugo moglo da bude!

Osedlali su konje, popeli se u sedla i krenuli. Kraj vatre su sedela četiri čoveka i sa njima Haleri. Šejn nije računao one koji su spavali kada je krenuo u akciju. Izašao je iz senke velikog drveća i uputio se pravo prema Haleriju, koji mu je bio okrenut leđima. Ljudi koji su sedeli s druge strane vatre, – u tom trenutku ne naročito jake pogledali su ga ali su smatrali da je jedan od njihovih. Bili su u zabludi sve dok nije prišao sasvim blizu malom debelom gazdi i spustio mu cev „parkerice“ na rame.

No bilo je kasno i ljudi su se ukipili. Haleri je sasvim lagano okrenuo glavu, pogledao preteći široke cevi skraćene sačmarice a tek onda podigao oči prema Šejnu.

– Vi! – kazao je samo.

– Zar ste očekivali nekog drugog?

– Vi sebi dozvoljavate vraški mnogo! Neopravdano ste smeli,

Šejn. – kazao je jedan od prisutnih ljudi žustro. Kao da vam nije baš jasno s kim ovde imate posla.

– Budi miran, Džub! – preseče ga Haleri i povuče dim iz cigare. Činio je to mirno kao da mu ni Šejn ni ta prokleta sačmarica ne mogu ništa. Nije delovao uzbuđeno. – Šta sada smerate?

Šejn mu uze cigaretu iz ruke i baci je u vatru.

– Ustanite Haleri, pođite sa mnom!

Debeli lupež je ostao da sedi.

– To bi bila otmica!

– Vi ne znate šta činite! – siktao je Džub.

– Džub! – ponovo se oglasi Haleri.

Šejn dokopa vlasnika kompanije za jaku njegovog skupog kaputa i podiže na noge.

– Povešću ga sobom! – obraćao se čovek iz Sedme brigade plaćenicima. – Nemojte me slediti jer bi tako, pre svega, njegov život doveli u opasnost. – Haleri je nosio revolver u opasaču. Šejn mu izvuče oružje iz futrole i odbaci ga. – Nestanite iz ovog kraja. Sutra ujutro rano putujem kolima „Pekos“ kompanije dalje do pilane. On će sedeti uz mene na kolima. Ako bih ugledao čak i jedan od vaših šešira ustrelio bih ga na mestu! Bez obzira na to šta će posle biti sa mnom!

– Ne možete nas ubediti da vam vaš život ne znači ništa, Šejn – oglasio se ponovo nestrpjivi Džub, momak tridesetih godina, visok i širokih pleća. Narav mu je bila preka i zla.

– Računam na to da je vama stalo do Halerijevog života.

– To je otmica, – javio se drugi momak. – U izvesnom smislu nasilje i otmica. U to ćemo se zakleti pred svakim sudom. A vas će to stajati glave. Nemojte tada reći da vas nismo upozorili!

– O kojem sudu vi to govorite? – Šejn se smejao gorko. – O onom gde je baš on i sudija i šerif?

Čovek je ućutao i zagledao se bezizrazno u vatru.

– Nemojte gajiti lažne nade! Takvog suda sigurno više neće biti! Nikada više!

Šejn je pošao unazad, dokopao Halerija za mišicu i prebacio ga preko sedla.

– Ovo ćete užasno zažaliti, kajati se! – vikao je Džub gnevno.

– Nemojte mi pretiti! – kazao je čovek iz Sedme brigade, zastao je držeći Halerija i uperio pušku u pravcu vatre – Sve ću vas tamo spraviti sa zemljom.

Odgovora nije bilo. Svi su ćutali.

– Morali biste da utičete na svoje ljude, Haleri, da budu razumni i ponašaju se uzdržano. Ja njima sigurno neću dozvoliti da mi izbace karte iz ruke. Što se pak vas tiče, može da vas staje života!

– Budite razumni ljudi! – kazao je Haleri hrapavim glasom gušeći se od uzdržanog gneva. – Vidite i sami da sam u njegovim rukama.

– Nestanite odavde! – upozorio ih je Šejn. – Odjašite u Fort Stokton. Vratite se tamo. Ne pojavljujte mi se na oči inače će Haleri odleteti u pakao da vama pripremi smeštaj!

I dalje je išao unazad vukući Halerija za sobom. Njegovi ljudi su sedeli kao okamenjeni. Niko se nije pomerio. Jedino što su činili bilo je da gledaju za njima dvojicom.

Tek kada je stigao do visokog drveća Šejn se okrenuo i potrčao vukući Halerija. Hteo je što pre da nestane iz vidnog polja osvetljenog vatrom. Svog zarobljenika ni za trenutak nije ispuštao iz ruku.

Logorska vatra se sada videla samo kao crvena tačka u tamnoj noći, kada se Haleri istrgnuo i potrčao. Šejn je grabio za njim, ali ga više nije stigao. Očigledno je Haleri naglo skrenuo i tako nestao u noći. Šejn je jedino još mogao da se orijentiše po zvuku. Kada mu se učinilo da je otkrio gde se debeli lupež nalazi, bacio je u tom pravcu „parkericu“ kao buzdovan.

Haleri je vrištao kao pomahnitao. Verovatno je time hteo da privuče pažnju svojih ljudi koji su se sada nalazili na udaljenosti od pola milje.

Šejn je imao sreće, jer je „parkerica“ svom žestinom pogodila Halerija. Čuo je kako pada na tle i kako se vriska i galama umukle u trenu.

Uzeo je revolver u ruke i krenuo u pravcu u kojem je nešto ranije bacio pušku. Precizno je odredio pravac, tako da je debelog lupeža čak nagazio u mraku. Sagnuo se da nađe „parkericu“ a onda je stavio u futrolu. Onesvešćenog debeljka je povukao za sobom pa na kratko zastao napregnuto osluškujući u pravcu logora. Samo đavo može znati da li su plaćenici čuli povike i galamu. Tek, iz tog pravca se nije čulo ništa.

Morao je da nosi debelog lupeža jer je bio bez svesti. Šejn se pod tim teretom znojio. Pitao se gde je Meri i gde konj?

– To sam ja – kazao je tiho kada je ocenio da se nalazi blizu njenog skrovišta. Zastao je. Nije video ništa, niti čuo. Da nije možda neko do stražara otkrio konja i napao Meri? Moglo se i to dogoditi. Počela je da ga hvata panika.

– Šejn – čuo je Merin tanak glas. Okrenuo se udesno i krenuo u tom pravcu. Kada je prešao šest koraka primetio je konja. U to mu je Meri pošla u susret. Stala je pred njega pitajući uplašeno, glasom koji je drtalo od straha:

– Koga to imaš? Da li je to... Haleri?

Čovek iz Sedme brigade pusti debeljka da klizne u travu.

– Da, Halerija! – govorio je isprekidano teško hvatajući vazduh. – To nam nije polovina zakupnine, nego cela. Hoću reći s njim kao zarobljenikom smo se probili do cilja!

Stao je u raskorak iznad debelog vlasnika kompanije i počeo da ga šamara.

– Hej debeli! Haleri, osvesti se! Dovoljno dugo sam te nosio.

Haleri je brzo došao k sebi. Uspravio se u sedeći položaj – Gde... Džub? Džub, jesi li to ti? Šta se dogodilo? Šta je...

Ućutao je u pola rečenice, jer mu se pamćenje vratilo.

– Šejn! – procedio je posle nekog vremena.

– Ako ponovo pokušate da pobegnute, ustreliću vas! – zapretio je Šejn. Pri tom je dokopao debeljka za grudi i osovio ga na no-

ge. Haleri se zanosio ali se ipak održao na nogama. U međuvremenu mu je Šejn našao šešir i stavio na glavu.

– Uzmi konja Meri i jaši za nama – kazao je Šejn. – Nas dvojica ćemo pešice.

Odmah je krenuo vodeći debelog Halerija za ruku. Meri je povela konja za uzde i pošla za njima. Nije htela da jaše, vodila je konja. Trudila se da ih sve vreme prati na malom rastojanju.

Hodali su satima pre nego što su stigli do kola. Na istoku se rađao novi dan. Šejn poslao Halerija da sedne na kola a zatim mu veza ruke na leđima. Da ne bi pao s kola vezao ga je dodatno i za sedište.

Meri je bila mrtva umorna. Zbog toga Šejn raširi svoj džak za spavanje. Legla je i on je pokrio ćebetom. Za nekoliko trenutaka utonula je u dubok san.

Šejn je uzeo „vinčesterku“ i napregnuto osluškivao. Obilazio je kola s vremena na vreme. Dan je osvajao, a noć bežala na zapad. Kroz sivilo praskozorja nazirali su se sve jasnije obrisi kola, konja drveća i žbunja. Kao da su izranjali iz crnila noći.

Haleri nije spavao. Bio je umoran, ali nije mogao da zaspi. Čekao je da njegovi ljudi dođu i oslobode ga. I on se osvrtao stalno. No njegovi ljudi su ga razočarali i izneverili. Međutim, kako bi i mogli da ga oslobode, a da ne rizikuju da ih Šejn ustreli?

Kada su posle izlaska sunca krenuli na put, Haleri je sedeo sa Šejnove desne strane na kočijaškom sedištu, a Meri sa leve. Šejn se smestio između njih. Upravljaio je levom rukom kolima. Držao je uzde u njoj, dok je desnom rukom usmerio cev „sačmarice“ u Halerijev bok. Sledili su istu stazu sve vreme i tako stigli do istočnog obronka planine Devis koji su pod sunčevom svetlošću izgledali smeđi. Nije bilo rastinja na toj strani, pa je i neznatan dašak vetra mogao da uskovitla lepljivu, smeđu prašinu.

Kada su se iz daljine čuli rešeta teške pilane i ječanje i škripa mašine sa njenim mnogobrojnim čekićima, Šejn zaustavi zapregu, odloži uzde i sačmaricu i oslobodi Halerija veza.

– Puštam vas da odete, Haleri! Ali pod sledećim uslovima: odjašite u Fort Stokton nazad i usput izračunajte koju ste sve štetu naneli kompaniji „Pekos“. Koji ste vi kopilan to znamo nas troje, Meri bolje od mene. Dakle, ne natežimo se dugo jedan s drugim. Jedno vam u svakom slučaju garantujem da, ako mislite da umesto plaćanja štete opet sprovodite svoje prljave rabote, doživete neverovatno iznenađenje s moje strane. Tada ću, naime, pribaviti potrebne dokaze da vas sudija može lako poslati na vešala. Nemojte uobražavati da mi možete umaći. Ni slučajno! Dokopaću vas a onda teško vama!

– Jeste li gotovi? Mogu li da idem?

Šejn dokopa sačmaricu i stavi cevi pod nos Haleriju.

– Već vidim da vi i ne pomišljate da se ponašate razumno, pa se eto sve više ispostavlja da bi bilo najbolje da sada povučem obarač. Dakle, opominjem vas poslednji put!

Haleri je uskratio odgovor, sišao je s kola i krenuo bez reči. On je bio u pravom smislu te reči razbojnik, kojem je mesto na vešali-

ma. Uostalom, to je i sam on znao. Osim toga, međutim, znao je da je sve veoma dobro organizovao i pripremio. Drugim rečima, do sada se nijedno od njegovih nedela nije moglo dokazati. Zbog toga se i sada oslanjao na to da Šejn govori protiv njega, ali ništa ne može dokazati.

Haleri je krenuo svojim putem. Prosto, poklonjena mu je sloboda. Meri i Šejn su neko vreme gledali za njim a onda poterali konje. I u toku puta mogli su da prate pogledom malog, debelog lupeža sve dok nije zamakao u šumu. Uskoro će naići na svoje ljude. Iako se nigde nisu mogli videti, Šejn je bio uveren da su stalno bili u blizini.

– Trebalo je da ga ubiješ – tvrdila je Meri ispunjena zlom slutnjom a Šejn joj nije zamerao. Čak je mislio da je udovica u pravu. Na sve što je nesrećna žena preživela od tog tipa drugo nije ni mogla kazati.

Kao i svi razbojnici i zločinci i Haleri je počinio grešku. Naravno, on je bio uveren u suprotno. Jednoga dana bi i sam pao kao žrtva prevare i nasilja od nekog ko bi bio jači, moćniji, bogatiji i naročito pokvareniji. Što se pak Šejna tiče, on je bio nepokolebljiv u odluci da tog lupeža jednog dana izvede pred sud.

– On neće biti ničim zaokupljen osim mislju da te ubije, Šejn – govorila je Meri zabrinutog izraza lica. – Čim naiđe na svoje ljude počće lov na tebe! Uveravam te da je tako. Trebalo je da ga ustreliš a ne da ga pustiš da ode. Na to čak imaš pravo jer ti je ugrozio život.

Šejn joj se osmehnuo i potapša je po rukama koje je nervozno grčila u krilu. Iza šume su se videla dva stuba dima. Pilana! Galama je bivala sve jača kako su se približavali udoljici u kojoj se pilana nalazila. Buka je čak postajala zaglušujuća. Konji su se uznemirili od te silne lupe, treskanja, zviždanja! Iza pilane su velika stabla gurana u mašinu a na drugoj izlazile daske i stubovi.

V

Šejn je zaustavio konje u sred te larme i sišao s kola. Neki starac u dugačkom kućnom haljetku i sa kapicom na glavi pošao je prema njemu. Izašao je iz jedne od okolnih brvnara.

– Da li nam donosite pošiljku? – pitao je još iz daleka.

– Da! Donosimo vam delove za parnu testeru!

Starac zastade i mahnu rukom. – Dođite ovamo, vozite za mnom!

Čovek iz Sedme brigade se ponovo pope na kola i krenu za starim. Vodio ih je do jedne velike šupe. Na dozivanje starog čoveka pojavilo se odmah preko deset ljudi koji su se dali na posao da istovare kočiju. Za to vreme je Meri završila svoj deo posla, potpisani su još papiri o blagovremenom i tačnom dopremanju robe.

Sat kasnije su kola bila prazna. Šejn nije gubio vreme nego je namirio konje. Zbog toga se nisu zadržavali tu više nego što je bilo potrebno nego su se smestili na kola i krenuli natrag. Meri je obu-

zeo nemir. Bila je veoma nespokojna. Bila je ubeđena da se Haleri sa svojim ljudima nije vratio u Fort Stokton kao što mu je to Šejn savetovao, nego da negde kraj drumu čeka u zasedi.

Uostalom i Šejn je, iako ne govoreći ništa, računao s time.

Meri mu odjednom spusti ruku na mišicu. – Znaš li gde se nalazi Fort Devis?

– Znam! Šta hoćeš tamo?

– Između Fort Devisa i Marfe je Haleri organizovao napad na kolonu od četiri moje kočije. Ni jedan od mojih ljudi nije izvukao živu glavu. Bio je to najveći, prvi udarac koji mi je taj razbojnik zadao. Polovina kočijaša i konjušara je tada napustilo „Pekos“. Nisu čak ni dali ostavku. Većina ih je prosto pobegla. Taj podmukli napad je izazvao pravu paniku među mojim ljudima. U Fort Devisu žive dvojica lovaca na pume. Oni su dan uoči napada primetili veći broj jahača koji su u šumarku kraj puta logorovali. Navodno su poznavali neke od tih ljudi koji su odmah po prepadu nestali iz tog kraja. Mora da se radilo o Halerijevim ljudima, čekali su moja kola. Zbog tih lovaca na pume sam već dva puta bila u Fort Devisu. No stalno su bili ili na nekom udaljenom ranču ili u lovu na pume. Možda ćemo ovog puta imati sreće. Advokat u Marfi mi je savetovao da ako imam svedoke odmah podnesem tužbu protiv Halerija.

Šejn okrete kočiju u drugom pravcu jer je Fort Devis ležao na jugu.

– Da smo nastavili put u istom smeru verovatno bismo uleteli u Halerijevu zasedu – kazala je Meri. – Već to je dovoljan razlog da skrenemo u drugom smeru.

Čovek iz Sedme brigade nije trošio reči, nego je usmerio konje i krenuo nazad, da bi iza pilane izbili na drum poštanske kočije. Tu je Šejn naterao konje da jure. Nije bilo opasnosti, kola su bila prazna i laka. Životinje su grabile podignutih glava i s vremena na vreme bi neka od njih pobedonosno zarzala. Bilo je to pravo zadovoljstvo jer se više nisu morale naprezati vukući ogroman teret. Te noći su Meri i Šejn spavali u kočiji a ne ispod nje. Bilo je dovoljno mesta pod arnjevima.

Sledećeg dana su odmah po zalasku sunca stigli u Fort Devis. Staro utvrđenje stajalo je izgubljeno i napušteno na jednom vetrovitom brežuljku sa kojega se niz padinu do doline prostirao i širio grad. Od stare trgovačke postaje prostirao se grad. Rastao je nezadrživo i dalje što se jasno videlo po novosagrađenim kućama i onima koje su se nalazile u gradnji. Dolina u kojoj se nalazio grad bila je okružena na severu i na jugu visokim planinama.

Sejn je obezbedio smeštaj u hotelu. Pošto je sa Meri večerao u hotelu, krenuo je sam u grad da obiđe barove i lokale i raspita se za lovce na pume.

Imao je više sreće nego Meri prethodna dva puta. Nisu bili ni u lovu, niti na nekom ranču, nego su sedeli ovde u gradu u Baldijevom salunu i igrali poker. Sve je to čovek iz Sedme brigade saznao u prvom salunu u koji je ušao. Kelner je bio predusretljiv naročito kada ga je Šejn častio viskijem.

Bilo je još rano več. Za barom u Baldijevom salunu sedeo je jedan usamljeni pijanac. Za stolovima nije bilo igrača. Istina, u uglu za okruglim stolom prekrivenim zelenom čojom sedela su dva starija čoveka i s dosadom koju nisu prikrivali igrali su karte. Šejn je upitao sme li da sedne. To mu je milostivo dozvoljeno pa se spustio na jedinu još slobodnu stolicu. U stvari, starci su se radovali pridošlici. Okončali su svoju partiju a onda se obratili Šejnu: – Da li ste raspoloženi za partiju pokera, mister?

Šejn je prihvatio poziv za igru i naručio flašu viskija. Podeljene su karte. Starci nisu igrali baš časno. Naravno, Šejn se pretvarao da ne primećuje i pustio ih da dobiju i to nekoliko puta za redom. Starci su se radovali kao džeparoši što su naleteli na ovog navodnog žutokljunca.

Kada su prvi gosti počeli da pristizu Šejn je prešao na stvar. Da, oni jesu lovci na pume i potvrdili su da su baš oni isti koji su sve videli. Zapravo, videli su dan pre prepada na kola „Pekosa“ u šumarku blizu drumu grupu ulogorenih jahača. Čak su se čudili da ih toliko dugo niko o tome nije pitao.

Ljudi koje su poznavali a nalazili su se među jahačima bili Sam Bas i Džub Bruk. Bilo je to sasvim jednostavno saznati. Šejn ih je pustio da dobiju još dve runde, a onda ih pitao da li su spremni da daju izjavu pred šerifom.

Obojica su se trgla i međusobno pogledala, a onda su obavestili Šejna:

– Bili smo mi već odavno kod šerifa, mister. Sreli smo ga nekoliko dana posle prepada sasvim slučajno na drumu i ispričali mu šta smo videli. On nas je saslušao, ali ne znam da li je bio zainteresovan. Šta ti misliš, Džoša?

– Ništa – odgovorio je Džoša, – deleći karte koje je upravo izmešao vešto.

Šejn je dao znak da odlazi, a novoprispeli gosti su prišli stolu za kocku. Bili su to ljudi koji su dobro poznavali dvojicu staraca. Lovci su ih srdačno pozdravili. Čovek iz Sedme brigade je platio račun za šankom, a lovci na pume su ga već zaboravili. Šejn je napustio Baldijev salun i krenuo u šerifsku kancelariju. Čuvar zakona je bio srednjih godina. Strpljivo je saslušao Šejnovu priču.

– Naravno vi i gospođa Leart možete ovde podići optužbu protiv mister Halerija – objašnjavao je zvezdonosac s dosadom. No vi ga ne smete klevetati, jer onda ćete vi i gospođa Leart zapasti u nevolje. Mnogo se priča i šire se mnoge glasine. Ja, međutim, nisam još čuo da je bilo ko izneo dokaze za zločinačko delo koje je mister Haler počinio. Jesam li se iskazao dovoljno jasno i razumljivo?

– Ja ću vam dovesti ovamo Sama Basa i Džuba Bruka.

– To, međutim neće biti dovoljno mister... Kako ono rekoste da vam je ime?

– Šejn!

– Mister Šejn oni tada moraju ovde nešto da kažu, da priznaju. – Pri tome je šerif dobio prstima o svoj sto.

– Kada budu ovde govoriće sigurno!

– A ja ću ih veoma pažljivo slušati!

Čovek iz Sedme brigade je ustao i podigao ruku u znak pozdrava. Očigledno šerif ga je smatrao zanesenjakom ili osobom koja izmišlja. No, kakvog to značaja može da ima?

– Hvala vam, šerife. Veoma ste mi pomogli. Šejn je pošao prema vratima.

– Želim vam uspeha, – doviknuo je čuvar zakona. – No pripazite dobro na sebe. Sam Bas i Džub Bruk su dvojica, a vi ste sami.

– Vodiću računa o tome, – uveravao je šerif i izašao na ulicu.

Mrak je već potpuno osvojio i ulični fenjeri su goreli. Iza bezbroj prozora videlo se svetlo. Mnogi ljudi su još išli ulicama a u radnjama je bilo puno kupaca.

Šejn se vratio u hotel. Meri je bila u svojoj sobi. Gledala ga je s mukom prikrivajući razočaranje. – Jesu li ti lovci negde napolju na ranču ili su u poteri za pumama? – Po njenoj oceni on se vratio prilično brzo, pa je bilo teško poverovati da je nešto uspeo da obaviti.

Bacio je jaknu na sto, a za njom i šešir.

– Ovde više nema puma, draga moja.

Meri je sedela za stolom i prelistavala neki stari žurnal. Spustila je časopis na sto i naglo ustala. – Zar si saznao nešto o njima? – upitala je radosno i uzbuđeno u isto vreme.

– Sam Bas i Džub Brok su momci iz Halerijeve grupe plaćenika koje oni poznaju i koje su videli tamo u šumarku dan pre napada na tvoja kola. Videli su se i sa šerifom nekoliko dana kasnije i sve mu ispričali. I ja sam posetio šerifa. Traži da mu dovedem Basa i Džuba. Ako oni priznaju, mogu ovde da podnesem tužbu protiv Halerija!

– Ako je tako onda je onaj advokat u Marfi prava budala. Zbog čega me nije uputio na to da razgovaram sa šefirom. Za njegov savet sam mu dala gomilu novaca. Vratimo se sutra nazad.

Šejn je prišao i uhvatio je za ruke.

– Ne! – insistirao je odlučno. – Nemoj govoriti da treba da ostanem ovde. Neću tu ostajati. Prodaćemo kola i konje i krenuti poštanskom kočijom. Na poštansku kočiju Haleri i njegovi ljudi ne obraćaju pažnju. Traže velika teretna kola sa oznakama tvoje firme. Četvoropreg! Dakle, možemo stići u Fort Stokton pre tog kobilana i njegove bande ubica.

– Ako nas ne dograabe oboje, nego samo jednog time mogu onog drugog da obore na kolena.

– Ja, kako ti je poznato umem da rukujem i puškom i revolverom.

Šejn je ipak popustio.

– Pođi onda i ti! U gradu je gužva još uvek. Pogledaćemo kako da se što pre oslobodimo kola i konja, da ih prodamo. Onda možemo ujutro da koristimo poštansku kočiju.

Šmešila se ozareno jer je uspela da ga nagovori. Uхватила ga je ispod ruke pa su zajedno napustili hotel.

Iza hotela je čovek iz Sedme brigade upregao konje u kola u čemu mu je Meri svesrdno pomagala. Odvezli su se do prve konju-

šnice. Lupež od vlasnika odmah je procenio situaciju i bezočno se trudio da obori cenu. Meri je na kraju popustila i zadovoljila se iznosom znatno nižim od prave vrednosti kola i četiri konja. Nadala se da će dobiti znatno više. No, novac joj u ovim okolnostima nije uopšte bio važan, nego samo i jedino to da ostane sa Šejnom. Taj pokvarenjak u konjušnici je izgleda uspeo da pronikne u njene želje.

Razočaranje nije trajalo dugo. Čim su se smestili u restoran i posle obeda pili dobro vino, Meri Leart više nije mislila na kola i konje. Nazdravljali su jedno drugome, krišom izmenjivali nežnosti i gledali jedno drugo duboko u oči. Merini obrazi su se zažarili od strasti kada su napuštali trpezariju hotela i uputili u njenu sobu. Još na samim vratima, u mraku su se grlili i ljubili. Odmah zatim počeli su jedno drugom da skidaju odeću. Meri je bila uznesena kada je Šejnove ruke osetila svuda na nagom telu. Koliko je samo čeznula za tim!

Sakrila je lice na njegove grudi dok joj se srce snažno tuklo. Osetio je kako njeno telo protresa drhtaj koji se teško smirivao. Klonula je iscrpljena u njegovo naručje i on je odneo u postelju.

Šejn joj je ljubio čelo, oči, usne, vrat i grudi klizeći usnama gore-dole sve do vrhova prstiju na nogama. Zadivilo ga je to što se Meri za tili čas oporavila od klonulosti i iscrpljenosti i da su je talasi čežnje i strasti ponovo osvojili.

Vreme je proticalo. Ponoć je odavno prevalila, a oni su hteli da krenu iz Fort Devisa prvom jutarnjom poštanskom kočijom.

*

Ujutro su uz velike muke i žurbe uspeali da se ukrcaju u prvu poštansku kočiju. Meri se smestila udobno uz Šejna i čim je kočija krenula utonula je u san. Napustili su Fort Devis, grad u kome je trebalo da obezbede svedoke o zlodelima Halerija i da podignu tužbu protiv njega. Ispalo je drugačije.

Konji su grabili u ravnomernom trku uzbrdo i nizbrdo, galopirali ravničarskim delovima puta i to neprekidno i danju i noću.

Odmarali su se samo na stanicama za zamenu konja. Kočija je bez muke pretekla Halerija i njegovu bandu između Balmorea i gradića Sandi. Ni jedan od jahača nije primetio Meri Leart i Šejna u dnu kočije. Samo je jedan od plaćenika obratio pažnju na poštansku kočiju. Mahao je nestrpljivo rukom i psovao verovatno kao i ostali zbog prašine koju su uskovitlali okovani točkovi i konjske potkovice na osušenom tlu.

Šejn i Meri su izašli iz kočije. Sada se u novije vreme mnogo brže putovalo kočijom. Bez obzira na to, nije bilo uopšte prijatno prelaziti njome tolika prostranstva, putovati s kraja na kraj zemlje. Sam bi đavo znao zbog čega te zaprežne životinje ne idu hodom, makar radi predaha. No brzina se sve više zahtevala. Ko se ukrca u poštansku kočiju tome se nesumnjivo hita.

Čovek iz Sedme brigade je pošao sa Meri njenoj kući.

– Nemoj paliti svetlost, – šapnuo joj je na uho. – Ne mora niko znati da smo stigli!

Meri Leart je otvorila vrata ali nije prekoračila prag. Okrenula se zagrlila i poljubila Šejna, a onda kazala nežno i zaljubljeno:

– Molim te prenesi me preko praga!

On je to smatrao glupošću, ali joj je ispunio želju.

Hteo je da obavi sve pripreme neophodne za susret i sukob sa Halerijem. No do toga nije došlo. Ona ga je potpuno uzela pod svoje. Pošto nije bio od kamena prepustio se čak sa zadovoljstvom svojoj sudbini. Kada je Meri konačno zaspala u njegovom naručju bilo je već praskozorje.

Pažljivo se izvukao iz njenog naručja i sišao iz postelje, obukao se, pokupio svoje stvari, bešumno otvorio vrata i izašao u još usnuli grad u rano jutro. Uputio se u hotel a onda kroz sporedna vrata stigao do svoje sobe. Zastao je na vratima svoje sobe oklevajući. Žanet je kazala da će za vreme njegovog odsustva svake noći spavati u njegovoj sobi i čekati ga. Prazno obećanje kako je ubrzo ustanovio: postelja je bila netaknuta!

Spakovao je svoje stvari, a kada se odlučio da napusti sobu i da dole u štali osedla svog konja, začuo je topot kopita većeg broja konja. Odmah je odložio stvari i lagano prišao prozoru. Otvorio ga i oprezno pogledao napolje.

Topot je zbog svoje žestine prodirao u sobu i kao da je ispunio prodornim dobovanjem. Ipak, potrajalo je neko vreme dok se na vidiku nisu ukazali jahači. Radilo se o Haleriju i njegovim plaćenim revolverašima, među kojima su se nalazili Sem Bas i Džub Bruk. Šejn je upoznao jednog čoveka po imenu Džub. Teško da je Haleri u svojoj, iako brojnoj družini, imao dvojicu s tim imenom.

Izmakao se korak nazad od prozora kada je grupa upravo prolazila pored hotela. Prizor baš nije bio veseo. Svi jahači su bili loše volje, mračnih izraza lica, svako utonuo u svoje očigledno neprijatne misli. Sem Bas je jahao neposredno iza Halerija. Otkrio je i prekog i gnevnog momka kojeg je Haleri tamo kraj logorske vatre oslovio – Džub! Jahali su prema kući Meri Leart. Svi su kao po komandi okrenuli glave prema dvorištu u kome su se nalazila kola. Nije bilo ničega što bi privuklo njihovu pažnju, pa su nastavili dalje.

Haleri je imao ranč blizu reke Pekos koji je vodio stručnjak za uzgoj goveda. Ovde u gradu imao je robnu kuću. To je bila ujedno najveća zgrada u Fort Stoktonu. Trospratnica. Gotovo je natkrilila ceo grad. Tamo se zaustavila grupa jahača i kroz veliku kolsku kapiju zamakla u dvorište.

Do ovog trenutka Šejn nije imao nikakvu ideju kako bi onu dvojicu lupeža uhvatio i odveo u Fort Devis. Naravno silom! Do sad se nije bavio Halerijem, a ni njegovim ljudima. Nije imao pojma gde oni uopšte žive i stanuju za vreme dok ne jašu za Halerija. Sačekao je neko vreme. Ulice su počele da oživljaju. Prvi prolaznici su se mogli videti. S druge strane nailazila su jedna farmerska kola najavljujući svoj dolazak snažnim kloparanjem točkova.

Šejn prebaci svoje stvari preko ramena i uputi se u štalu da osedla svog konja. Ostavio je ipak životinju u boksu i ponovo iza-

šao na ulicu. Držeći se zaklona nastrešnica uputio se do Halerijeve robne kuće.

Kapija je bila otvorena. Šejn je ušao unutra i zadržao se na uglu kuće. Nigde u krugu nije bilo traga ni od konja ni od ljudi. Desno se nalazila dugačka štala. Na drugoj strani prostirala se neka vrsta barake uz samu glavnu zgradu. Sve vrata do vrata. Tamo su izgleda momci imali svaki svoju sobu.

Šejn se nije usudio da ide duž zida zgrade. Na vratima su bili brojevi ali ne i imena onih koji su boravili iza njih. Išao je od vrata do vrata ali su sva bila zatvorena. Sve vreme se oprezno osvrtao da ga ne bi niko iznenadio.

Samo jedna vrata nisu bila zaključana. Bešumno ih je otvorio samo malo, koliko da baci pogled unutra. Bila je belo okrečena i oskudno nameštena. Jedan čovek je ležao na postelji. Bio je sigurno umoran kao pas, jer se potpuno odeven bacio na postelju i zaspa. Ko je čovek u postelji to Šejn nije mogao otkriti jer mu je spavač bio okrenut leđima.

Bacio je još jedan pogled po prostoriji, ušao unutra i tiho zatvorio vrata, onako kako ih je i otvorio. Prišao je postelji.

Tog momka je već video, ali mu ime nije znao. Položio mu je ruku na rame, protresao ga prilično uzdržano.

– Hej, amigo! – kazao je poluglasno. – Ovde je neko kome si potreban.

Čovek se samo delimično okrete u pravcu glasa ne otvarajući oči. – Ko je ovde?

– Neko hoće da zna u kojim sobama su Sem Bas i Džub Brok? – pitao je Šejn.

Odgovor je došao kao ispaljen iz topa. No kada je čovek iz Sedme brigade hteo već da pođe, otvorio je oči i netremice gledao u posetioca. Opipavao je rukom, tražeći revolver što je za Šejna bio znak da ga je tip prepoznao. Videlo se na njemu da je odlučio da digne uzbunu.

Naravno, Šejn je to morao sprečiti pa je bez oklevanja zamahnuo revolverom. Revolveraš je samo klonuo unazad.

Šejn se okrenuo prema vratima bacivši samo preko ramena pogled na prozor i provirio kroz odškrinuta vrata. Na daleko nije bilo žive duše, niti se bilo šta čulo. Najverovatnije i Haleri leži negde u velikoj kući u udobnoj postelji i odmara svoje umorno, debelo telo.

Napustio je sobu na čijim vratima se nalazio broj 19 i pošao dalje uz prebivalište Halerijeve momčadi, slično baraki. Broj 27 se nalazio na drugom kraju. Vrata su bila zaključana. Zbog toga se morao poslužiti svojim malim nožem. Iako je ključ bio u bravi, iznutra, nije predstavljalo nikakav problem da ih otvori.

Bila je to Džubova soba, onog mrgudnog tipa koji je kraj logorske vatre gotovo pukao od besa kada je Šejn na silu odveo njegovog gazdu. Znači to je bio Bruk, Džub Bruk! Onda, nema sumnje, Sam Bas leži u sobi tri! Šejn nije oklevao nego ga je raspalio i naravno, onesvestio. Povukao se iz sobe, ne zaključavajući vrata.

Brzo, pogrbljen optrčao oko barake pa je neprimećen stigao i

do sobe tri u kojoj je spavao Sem Bas. I njega je osnesvestio, a onda konopcima i remenjem koji su bili obešeni o kuku na zidu vezao mu ruke i noge. Neprimećen isto kao što je i došao vratio se nazad do hotela u štali obukao dugački kaput kakav nose kočijaši, vozači poštanskih kočija i navukao „stetson“ na čelo. Poveo je svog konja do najbliže konjušnice, a onda iznajmio jedna farmerska kola sa dva konja, vezao za njih pozadi svog dorata i krenuo nazad ka Hallerijevoj kući. Tiho je izvukao onesvešćene i vezane ljude, ubacio ih u kola i pokrio ćebadima. Prvo je izvukao Sema Basa, a kasnije Džuba Bruka. Naravno niko nije mogao videti čime su kola natovarena. Odatle je krenuo pravo prema drumu a onda dalje skrenu i uterao kola prvo u dvorište kompanije „Pekos“.

Meri je još uvek bila u postelji i spavala. Naglo se uspravila kada je prišao postelji i pozvao je po imenu.

– Šejn, za ime božje! – promucala je i pokrila usta rukama. – Kuda si naumio? Hoćeš li da me napustiš?

Prva misao čoveka iz Sedme brigade bila je da lepa udovica ima izuzetno lepe grudi. Primetila je njegov pogled i instinktivno prekrstila ruke na grudima.

– Ustani i obuci se. Putujemo nazad u Fort Devis!

Šejn se osmehnulo zadovoljno. Meri je u jednom skoku već bila van postelje. Pri tome su njene divne grudi podrhtavale i poigravale. Bilo je teško da se konačno smiri i manje ga uzbuđuju. Prišao joj je i pomogao da se obuče, milujući je sve vreme po leđima i niže razmišljajući da bi joj mnogo radije skidao odeću nego pomogao joj da se obuče.

– Zar nisi hteo da dokopaš Bas i Bruka i da sa njima...

– Već sam ih dokopao. Leže pred tvojim vratima vezani u kolima.

Meri je razrogačila oči i gledala ga zapanjeno.

– Bilo je sasvim jednostavno! – pričao joj je šta se zbilo dok se ona češljala pred ogledalom. No nju je sve to toliko čudilo da je okretala svaki čas glavu i gledala ga zapanjeno.

– Požuri lepote! – podsticao je Šejn. Kada su najzad zajedno krenuli prema vratima ona se trгла i zastala.

– Šta ti je? – pitao je Šejn.

– Provijant! – odgovorila je kratko i potrčala u kuhinju.

Čovek iz Sedme brigade je čekao, dok je ona poslovala po kuhinji lupajući i zveckajući. Kada se najzad vratila držala je obema rukama veliku korpu natrpanu do vrha. Uzeo je korpu iz njenih ruku i poneo je prema kolima. Meri je stala uz zadnji deo kola i puna neverice gledala u ćebad ispod kojih su, kako je Šejn kazao, bili zarobljeni lupeži. Ubrzo je otkrila nogu, desnu nogu Džuba Broka! I on je kao i prvi plaćenik u čiju je sobu Šejn ušao da sazna gde su smešteni svedoci, nije stigao da se raskomoti. Mrtav umoran posle dugog jahanja samo je skinuo čizme i sručio se u postelju.

Šejn je povukao ćebad da se ne bi videlo ništa a onda pomogao Meri da se popne na kočijaško sedište. Pridružio joj se i prihvatio uzde i bič. Skrenuo je konje prema drumu koji vodi u Fort Devis.

Dva upregnuta konja bila su snažna i izdržljiva. Za njih farmerska kola nisu predstavljala veliki teret, uključujući četiri putnika.

VI

Haleri je sedeo u udobnoj naslonjači načinjenoj od kozje kože za pisaćim stolom i pušio debelu „havanu“. Velika prostorija bila je ispunjena duvanskim dimom. Ispred njega su sedeli Neil Kalenton i Bili Melzor, dvojica njegovih najbližih ljudi u koje je imao najviše poverenja. Bili su Halerijevih godina, ali su delovali robustnije i s boljom kondicijom. Obojica su bili visoki, stameni i bezobzirni. Bili Melroz je poticao iz Luizijane ali je morao da napusti zavičaj jer tamo ni jedna banka od njega i njegovih pajtaša nije bila sigurna. Pri poslednjoj pljački su njegovi ortaci bili ustreljeni ili pohapšeni a on je izmakao bekstvom takvoj sudbini. Bežeći tako stigao je čak u Teksas i bio veoma srećan kada je u Fort Stoktonu upoznao Halerija.

Život Nila Kalentona imao je veoma sličan tok. Bio je poreklom iz Kalifornije, gde je sa sebi sličnim probisvetima pljačkao kopače zlata koji su imali sreće da ga otkriju i iskopaju. Posle više prepada sastavljena je potera i počeo lov na pljačkaše. I on se spasio brzim, munjevitim bekstvom. Uhvatio je maglu dok su njegovi ortaci ili tokom potere ustreljeni ili obešeni na licu mesta.

Haleri se upravo savetovao sa njima da li je potrebno kompaniji „Pekos“ zadati još jedan udarac. Nil Kalenton je to smatrao suvišnim. Bio je ubeđen da se ovde u Fort Stoktonu nikada više neće pojaviti Meri Lear i Šejn. Ljudi neće čuti nikada ništa o njima.

– Znaju oni dobro šta ih čeka ako nam samo padnu šaka – kazao je i smeja se pri tom. – Ako hoće da imaju još nešto od života, zajedno ili odvojeno, svejedno, najbolje je da se drže što dalje od ovog kraja.

Bili Melroz je, međutim, imao sasvim suprotno mišljenje.

– Taj Šejn je jedan žilavi, otporni pas i vraški opasan momak – smatrao je. – Još ćemo ga mi i videti i čuti. Budite uvereni u to. To je tip koji odustaje tek kada mu kašika zauvek ispadne iz ruke! Tu smo mi počinili grešku, ser! Onoga dana kada je Bas bio onako opako sređen i ponižen trebalo je da ga sredimo zauvek, ili bar pretučemo u trpezariji hotela tako da tri dana ni tri noći ne može ni da sedi ni da leži. Tek tada bi kao štene podvukao rep i odjahao dalje, umesto što je stao uz onu žensku.

– Čemu sada te tvoje dugačke pridike? – prekide ga Haleri neljubazno. – Mi jednostavno nismo učinili ono što je po tvom mišljenju trebalo da se uradi. Čemu sada pričati o tome? Pričajmo o onome šta nam sada valja činiti. To je pitanje kojim treba da se bavimo, prokletstvo! Potražimo tog kopilana ili sačekajmo da se pojavi!

Nil Kalenton odmahnu rukom:

– Samo ćemo uzalud izmoriti konje.

Bili Melroz je upravo otvorio usta da nešto kaže no tog trenutka se čulo kucanje na vratima i tri čoveka uđuše u Halerijevu kancelariju. Onaj u sredini se zvao Džesi Lardo. Videlo se da je dobio žestok udarac po glavi. Izgledao je prilično jedno pa su ga ona dvojica morala pridržavati.

Nil Kalenton i Bili Melroz poskočiše sa svojih stolica i upiljiše se u Džesija Larda.

– Saslušajte ono što Džesi Lardo ima da vam saopšti, – kazao je jedan od pratilaca. – Imao je posetu. Pogodite ko ga je to pose-
tio? Šejn lično!

Haleri izvadi cigaru iz usta i skoči kao oparen. – Šta to govoriš, čoveče?

– Odjednom se stvorio u mojoj sobi – objašnjavao je Lardo otežalog jezika.

– Kada je to bilo, do đavola? – grmeo je Haleri.

– Tek što sam bio legao – objašnjavao je Džesi Lardo i gledao čas jednog čas drugog. – Rasedlao sam konje kao i svi ostali i otišao u svoju sobu, kao i svi ostali. Mora da sam tek utonuo u prvi, čvrsti san. Pomislio sam ko je sad to u mojoj sobi i drma me. Taj kolos! To može biti samo Šejn!

– Mora da si sanjao – kazao je Haleri podozrivo.

– Sasvim sigurno – potvrdio je Nil Kalenton, jer je njegova predstava o Šejnu bila sasvim drugačija. Ovo se nije uopšte uklapalo.

– Nisam sanjao! – uveravao je Džesi Lardo. – Stao je uz moju postelju i probudio me. Kazao je: „Halo amigo“ ili tako nešto. U kojim sobama su Sam Bas i Džub Bruk? To je hteo da zna. Posle toga je sve bilo crno. Onesvestio me je. Nisam video ni munju! Nije mi sevnulo pred očima! A zna se kada neko dobije po tintari onda pred očima zasvetli. Odmahivao je glavom i dodao: – Kod mene ništa! Niti sam šta čuo, niti video! Sve je nestalo. Bilo je crno sve dok se nisam osvestio.

– Znači bio je bez svesti skoro osam časova, – zaključio je Bili Melroz.

– Pa tako nekako, – prihvatio je Džesi Lardo.

– Mi smo još potražili Džuba i Sama – objasnio je pratilac. – Ni jednog nema.

– Nema ih!? – pitao je Haleri s nevericom.

– Da otišli su nekuda!

– Otišli nekuda? – podražavao je prezrivo Haleri svog čoveka.

– Šta ovde znači otišli su? Da li je tebe iznenada napustio razum, čoveče?

Pratilac još uvek ošamućenog Džesa zbunjeno pogleda oko sebe.

– Samo su im čizme u sobi – pohita drugi pratilac da pomogne zbunjenom pajtašu.

– Samo njihove čizme? – ponovio je Haleri kao da ne shvata šta mu se govori.

– Pa ta dvojica mora da imaju bar još jedan par obuće – umešao se Nil Kalenton. – Znam ja njih dvojicu. Njima nije potrebno dugo spavanje. Dovoljno im je manje od osam časova. Oni su ustali

već u podne i otišli u grad da popiju pivo. Mislim u neki salun. Ti mora da si sanjao Džes.

Džesi Lardo se opipa iza uha. – Imam ovde jednu čvorugu veliku kao krompir. To me vraški boli. Da li je i to takođe samo san? Onda ti sanjaš umesto mene, rekao bih!

– Ne razvaljaj toliko tu gubicu, da ti je ja ne bih zatvorio!

– Mir, prokletstvo! – zagrme Haleri. – Vi izgleda uopšte ne shvatate šta bi za nas značilo da Džesi nije sanjao. Šejn, taj tvor! Neka nam se bog smiluje ako ne otkrijemo dovoljno brzo kuda se odvezao s njima ili možda odjahao. Ako ih je uopšte dočepao, naravno!

Plaćenici su ćutke gledali svog šefa. Vladala je neprijatna, pritisnuta tišina. Posle nekog vremena se Nil Kalenton pljesnu po bedru. – Hajde da tražimo Sema Besa i Džuba Broka! Krenimo! Mislim pre nego što se ovde uzajamno izludimo. Okupite nekoliko ljudi i pročešljajte sve salune i hotele u gradu. Uostalom i nema ih baš mnogo pa to može da se obavi prilično brzo!

Rekavši to ustao je i pošao prema vratima, a Džesi Lardo i dvojica pratilaca za njim.

Haleri se ponovo sručio u naslonjaču. Uzeo je cigaru iz pepeljare. Bila se bezmalo ugasila. Snažno je vukao i neko vreme kao da se ničim nije bavio, nije imao drugih misli nego da razbukti cigaru. Za to vreme ga je Nil Kalenton gledao ravnodušno.

– To baš liči na Šejn, – kazao je konačno kada je cigara počela da gori normalno. To je bio trenutak kada je mogao da uspostavi vezu sa svojim gazdom.

– O čemu ti to govoriš, Nil? – pitao je pljujući mrvicu duvana koje su mu se zalepile za usnu.

– O Šejnu, ser. Taj prokletnik će nas još snažno držati za gušu i otežavati nam disanje!

– Onda ćemo mi malo potprašiti tog kopilana. Haleri oduva duvanski dim preteći prema tavanici. Potpalićemo ga da neće više ni videti ni čuti šta se oko njega zbiva!

– Prvo ga moramo ščepati, ser!

Haleri mračno odmeri svog čoveka. No pre nego što je mogao da izusti i jednu reč u sobu je ušao Džesi Lardo naglo otvorivši vrata. Stajao je čvrsto na nogama, a u rukama je držao obuću. Par čizama u desnoj i par cipela u levoj ruci. Bila je to prilično pohabana obuća sa velikim rupama na donovima.

– Šta sad to treba da znači? – pitao je Haleri zgađeno.

I Nil Kalenton je gledao obuću u Džesijevim rukama ne shvatajući u čemu je stvar.

– Ovo je obuća Džuba Broka! – kazao je Lardo. – Ima samo ova dva para. Ja to znam pouzdano. Bili smo svi tako umorni od tog prokletog dugog jahanja da smo samo izuli čizme, a zatim pali ko snoplje po posteljama. Ja sam upravo razgovarao sa Vincom i Ralfom. I sa njima je bilo isto kao i sa mnom.

– Znači i oni su dobili udarac po glavi? – pitao je Haleri podozrivo.

– Ne, oni su...

– Svi su oni spavali odeveni, samo su izuli čizme – pritekao je

Nil Kalenton u pomoć Lardu. – Šejn im sigurno nije ostavio vre-
mena da obuju čizme. Poveo ih je tako, u čarapama ili bose!

Haleri odloži cigaru u pepeljaru gde se i dalje žarila i dimila,
šireći jak miris.

– Nil, čoveče, ako je to istina, onda smo upali samom đavolu u
kazan. Nalazimo se u sotoninoj kuhinji!

– Ja ne verujem da će Džub Brok i Sam Bas govoriti – proce-
nio je Nil Kalenton. – Obojica su žilavi i tvrdi momci. Oni su dobri,
i verni ljudi uz to. Ako nas ne budu odali da kučkin sin će ih ubiti.
To mi stvara daleko veće brige.

– Nisam baš tako siguran u njih – kazao je Haleri gledajući
sve vreme pred sebe u sto.

– Za Sama Basa i Džuba Broka bih stavio ruku u vatru, – tvr-
dio je Nil Kaleton.

– Oprezno! Neki su zbog toga doista dobro oprljili prste –
upozoravao je Haleri. – Nedavno smo o tome govorili i složili se da
nema toga kog ne možeš na ovaj ili onaj način prinuditi da govori.
Tom razgovoru su, uostalom, prisustvovali i Džub Brok i Sam Bas.
Sećam se dobro te večeri. Sada će morati da misle na to.

Haleri udahnu vazduh punim plućima i preseče pogledom
Džesa Larda koji je stajao kao izgubljen usred kancelarije držeći
obuću Džesa Broka u rukama.

– Kako je moguće da neko kroči na moj posed i sa njega odve-
de dvojicu mojih ljudi, naravno stilom, a da niko ne primeti ništa!
– grmio je Haleri.

Džesi Lardo uplašeno uvuče glavu u ramena. – Ja nisam bio
na straži. Spavao sam.

– Da li je uopšte neko bio postavljen da stražari?

Sada je i Nil Kalenton pokušao da se izvuče.

– Niste izdali naređenje da se postavi straža, ser!

Haleri svom snagom lupi pesnicom o sto.

– Zar ja moram da brinem o svemu? Zašto imam tebe i Nila?
Dobijate više novca od ostalih! Znači da od vas mogu tražiti i oče-
kivati više. Bio je tako besan da je dokopao cigaru iz pepeljare i
držeći je u zubima, hodao gore dole po kancelariji. S rukama na le-
đima krstario je od prozora do pisaćeg stola i nazad grabeći nervo-
zno svojim kratkim nogama. Vazduh u sobi je bio sve teži od nape-
tosti i duvanskog dima.

Nil Kalenton je dao znak Džesu Lardu da iznese iz kancelarije
čizme i cipele koje je držao u rukama. Kada su se vrata za njim za-
tvorila, Haleri je prekinuo krstarenje.

– On će navesti Sama Basa i Džuba Bruka da sve ispričaju
pred nekim sudijom! – kazao je hrapavim glasom. – Ali je pitanje
pred kojim? Da li će ih izvesti pred sudiju u Pekosu, Montani ili
Marfiju? Možda se čak s tom dvojicom uputi čak u Fort Vort ili
San Antonio. A možda se uputio u Vako?

Nil Kalenton samo sleže ramenima i stisnu usne. Na to pitanje
nije imao odgovor.

– Ja nemam toliko ljudi da mogu da zatvorim sve puteve i dru-
move. Neka je proketo sve!

– To je tačno, – potvrdio je razbojnik iz Kalifornije.

– Šta da činim, Nil? Da čekam dok se ovde ne pojavi neki sudija? Da bi proverio da li je istina ono što su mu izjavila ona dvojica? No, ako bi do toga došlo, sudija neće stići sam u ovaj grad. Imaće uz sebe gomilu teksaških rendžera. Prijatno i laku noć! Možemo u najboljem slučaju da zauvek odmaglimo odavde! Već sada bi mogli da počnemo s pakovanjem.

U kancelariju je stupio Bili Melroz, obijač banke iz Luizijane. Obojica su ga gledala puna očekivanja.

– Ni traga od Džuba ni od Sama! – obavestio je. – Pretresli smo sve lokale. Ni traga od te dvojice.

– Ja sam to i kazao – reče Nil Kalenton i pljesnu se po bedru.

Haleri je gnevno mrmljao sebi u bradu:

– Što nismo likvidirali tog Šejna još dok smo imali priliku za to? Zar smo svi od reda toliko ostareli da nismo u stanju delovati odlučno?

Ni na to pitanje Nil Kalenton, a ni Bili Melroz nisu imali odgovor.

Haleri je lutao pogledom od jednog do drugog, pa pošto mu niko nije odgovorio, nastavio je da nemirno hoda gore dole po kancelariji. Bili Melroz je seo pored Nila Kalentona. Obojica su se ograničila na to da samo posmatraju svog gazdu. Haleri odjednom zastade.

– Ja tipujem na Pekos! Tamo su već bili. Tamo je taj tvor onesvestio i porazio Sama Bas i Vinca Hila! Tamo je razgovarao sa šerifom.

– Ne Pekos, ser! – podsetio je Nil. – Sudija Filip je vaš prijatelj, on bi vas odmah obavestio o svemu.

– O tome Šejn nema pojma? – insistirao je Haleri. – Ako je danas ujutro odjahao ili se odvezao kočijom ne može još biti u Pekosu. Nemoj govoriti prijatelj, Nil. Ja nigde nemam prijatelje. – Oni koji se tako ponašaju danas kao da su mi prijatelji, na kraju, ako mi pođe nizbrdo, odmah se pretvaraju u moje neprijatelje. Nego šalji jednog čoveka da odmah krene tamo!

Nil Kalenton spremno ustade i pođe napolje da bi poslao jednog od ljudi da odmah krene konjem za Pekos.

– Zbog čega je baš oteo Basa i Bruka? – pitao je Bili Melroz. Haleri ga je posmatrao zapanjeno.

– Otkud bih ja to mogao da znam?

– Pa valja promisliti. Pre svega, zaključiti da li je Šejn dokopao nasumice dvojicu naših ljudi ili ih je odabrao samo iz njemu znanih razloga. No, kad pomislim da i Sam Bas i Džub Kruk imaju svoje, zasebne sobe s brojevima udaljenim jedan od drugog onda sam bliže uverenja da se za tu dvojicu opredelio iz sasvim određenih razloga. Oni su bili tamo gde smo pre godinu dana napali četvora kola „Pekos“ između Pekosa i Marfe. A ako s nečim hoćemo da dovedemo u vezu tog gada Šejna, onda to može biti samo „Pekos“.

Haleri je nekoliko trenutaka piljio u svog sagovornika i zabacio glavu.

– To Bili zadire vraški daleko i duboko! Prokletu daleko! Mi-sliš li doista da je to razlog?

Bili Melroz sleže ramenima. – Ne vidim šta bi drugo čovek koji se bori za „Pekos“ mogao da traži od Sama i Džuba! Rekavši to podigao je pogled prema Haleriju i odmahnuo.

– Ja inače ne vidim, baš ništa drugo, ser!

– Na koji grad ti tipuješ, Bili? – pitao je Haleri. – Na Fort Devis ili na Marfu?

– Ovde u našem gradu vas on sigurno neće optužiti. – Pljačkaš iz Luizijane se nasmeja. – Tako lud ipak neće biti!

Haleri se odlučno trže, priđe pisaćem stolu i zgnječi ostatak skupe cigare u pepeljari tako žestoko da su poletele varnice i oblacić duvanskog dima.

– Fort Devis ili Marfa? Koji šerif je u ono vreme sprovodio istragu?

– Onaj kopilan iz Fort Devisa. Nedavno su se pominjali i neki svedoci.

– Šta, šta to govoriš? O čemu je reč?

– Verovatno glasine, ser!

– Prema tome treba ići u Fort Devis, zar ne?

– Uz sve čime raspolažemo, ja mislim da je Fort Devis pravo mesto – oprezno je izjavio Bili Melroz.

– Prema tome svaka čizma u uzengiju! Svi u sedla! – kazao je Haleri odlučno. – Svakom kome je kod mene suviše naporno i koji smatra da je suviše pritisnut dužnostima može se smatrati otpuštenim na licu mesta. Reci to ljudima da ne bi bili u zabludi!

Bili Melroz ustade i opuštenih ruku niz telo pođe ka vratima. Tu je, međutim, stao kao ukopan i okrenuo se.

– Za jedan sat će se smrknuti. Pašće mrak, ser! – podsetio je. Haleri ga pogleda prekorno. Ova primedba mu se očigledno nije dopala.

– Konji su odmoreni, Bili. Ljudi su dovoljno dugo spavali. Džesi, Lardo čak duže od osam časova. Zar hoćeš da zbog svega budem proklet, da nastradam, Bili! Tvrdim ti da što pre stignemo u Fort Devis tim bolje po nas. Ne samo mene, po sve!

– Ako budemo jahali bez predaha i odmora bićemo na licu mesta sutra negde oko podne, ser!

– Upravo o tome ti i govorim, do sto đavola čoveče! – grmeo je Haleri. Pljačkaš banke iz Luizijane se trudio da što pre šmugne iz kancelarije.

Haleri je ostao da stoji pogleda prikovanog za vrata. Spustio je ruku na dršku revolvera. Oči su mu se pretvorile u dva uzana proreza. I dalje je piljio u vrata.

– Šejn, ti tvore jedan! – kazao je grubim glasom. – Predaj se!

Izvukao je revolver iz futrole i upravio ga na vrata.

VII

Jutro je bilo divno kada je Šejn u naručju Meri Leart otvorio oči. Ljubila ga je da bi se rasanio. Oči su joj blistale. Hteo je da us-

tane istog časa jer je imao ugovoren sastanak sa šerifom. Međutim, Meri ga nije tako lako pustila iz postelje. Prevalila se na svog velikog čoveka ljubila ga i ujedala za grudi tako da su mu od njenih oštih kao biser belih zuba ostali crveni tragovi.

Rvali su se neko vreme, smejali i bili beskrajno zadovoljni. No odjednom su se umirili. Nisu ni primetili kada ih je uzbuđenje uzeo pod svoje. Ostali su da leže nepomično i gledali se u oči. Meri se poduprla kolenima preko njega, a on je prosto kliznuo među njih. Bio je to način na koji su se tog jutra probudili. Za Šejna je to bilo buđenje na samom nebu. Međutim, nebo i pakao se ponekad nalaze veoma blizu. Ni korak udaljeni!

Kada su sat kasnije stupili u šerifovu kancelariju zatekli su mrzovoljnog šerifa koji je ljutito odmahivao glavom.

– Nisu hteli ni da otvore usta, Šejn! Uostalom, od njih nisam ni očekivao drugačije ponašanje.

Time je naravno mislio na Sama Basa i na Džuba Broka, sa kojima su Meri i Šejn u vratolomnoj vožnji preko brda i dolina usred noći stigli u Fort Devis. Šerif je stavio obojicu Halerijevih ljudi iza rešetaka ali je sve ostalo stavio sudstvu na raspolaganje.

Čovek iz Sedme brigade se ujede za usnu.

– Žao mi je, – uveravao je čuvar zakona i slegnuo ramenima. – Ako se u narednih pola sata ne dogodi čudo imam ovde sudski nalog da obojicu pustim na slobodu.

– Trebalo je da ih suočite sa onim dvojicom lovaca na pume, – podsetio ga je Šejn. On prosto nije mogao da poveruje i da prihvati da je sve bilo uzalud.

– Pozvao sam lovce na pume. Upravo čekam na njih. Šerif se de iza svog klimavog stola. – Samo što nisu stigli. No ja od toga ne očekujem mnogo, to jeste, da budem iskren skoro ništa. To sam vam uostalom već kazao, Šejn. Dovesti ljude ovamo nikako nije dosta. Moraju da govore, da priznaju. Ako Haleri bude lukav, još će vas optužiti za klevetu! Kako stvari stoje sve uglavnom i zavisi od sudije. Mnoge sudije se ljute što se moraju baviti takvim tričarijama. U najvećem broju slučajeva ne dolazi do kažnjavanja.

Spoljna vrata kancelarije se otvoriše i lovci na pume stupiše unutra. Pozdravili su Šejna kao starog poznanika. Uostalom on ih je u partiji pokera pustio da dobiju.

– Vi ste mister Džošua Gibon? – pitao je šerif zagledavši se jednom od stranaca u lice.

– Ja sam Džošua – reče drugi i priđe korak bliže. – On je Džefri Gibson.

– Vi ste braća?

– Mi smo bratanci! – kazao je Džošua Gibson ponosno.

Šerif ustade, pozva bratance da pođu s njim i onda odoše zajedno u deo zgrade gde je bio zatvor i u čijim ćelijama su sedeli Sam Bas i Džub Bruk.

Dva lupeža su se široko iscerili kada su videli ko nailazi. Poznavali su ovu dvojicu starih ljudi. Džub Bruk ustade i priđe rešetkama. – Hej, vas dve stare vreće! To što se mi poznajemo ne znači ništa loše, zar ne?

– Bratanci su vas videli dan pre napada na kola kompanije „Pekos“ upravo na mestu gde se on i odigrao. Bili ste tamo s grupom ljudi – kazao je šerif.

– Posle napada više nikog od vas nije bilo, niti smo vas videli. Izuzev Sama Basa. Njega smo videli ponovo. Jedne večeri ovih dana u Baldijevom salunu. Bio je pijan kao čep i razmetao se time da je sredio kompaniju „Pekos“.

– Ova dvojica starih đubretara su bili još pijaniji od mene, – tvrdio je Sam Bas, koji je ostao da sedi mirno kada su šerif i dvojica lovaca na pume ušla u zatvorske prostorije. Sam đavo zna ko im je to rekao. Ja tamo nisam bio.

– Nije tačno. Nas dvojica smo bili trezni, a ti pijan kao letva. – tvrdio je Džefri Gibson.

– Možda sam i trabunjao koještarije da bih imponovao ženama – uzmicao je Sam Bas. Dvojica starih lovaca na pume su energično odmahivali glavama.

– Tamo u salunu uopšte nije bilo žena!

Sam Bas se okrete i ponovo sede na postelju – Ova dvojica staraca su izlapeli, a ja sam bio mrtav pijan.

– On laže! Mi možemo da se zakunemo u ono što tvrdimo – uveravao je Džefri Gibson čuvara zakona.

– To ne menja ništa na stvari – zaključio šerif. – Svako može da boravi u šumi i kraj drumu, da se zadržava koliko hoće, da se posle toga napije i brblja koješta. To nije kažnjivo!

– Što se mene tiče pustite Džuba Broka na slobodu! – kazao je Šejn. – Ali ovog čoveka ovde ne! Sam Bas je prihvatio da je možda kazao mi smo napali i sredili „Pekos“. To se tako i odigralo tamo na drumu. Četiri kočije te kompanije je uništeno, a vozači poubijani. U „Pekos“ kompaniji je nastala prava panika. Ljudi su odbacili posao i napustili preduzeće.

– Čujmo o tome još jednom šta sudija ima da kaže – predložio je šerif. Izvadio je ključeve ćelija iz džepa, otključao vrata na onoj u kojoj se nalazio Džub Brok i pustio lupeža na slobodu.

Džub Brok izađe u hodnik i zastade pokazujući na svoje noge. – Šejn nas je ovamo dovukao u čarapama. Ja sam nedužan, jer da nije tako ne bih bio pušten na slobodu. Neka mi Šejn da svoje čizme jer ja u čarapama neću da izlazim na ulicu.

– Nestanite odavde, inače ću vas ponovo zatvoriti u ćeliju! – uzviknuo je čuvar zakona ljutito.

Džub Bruk je ljutito odmeravao prisutne, a Šejna da je mogao spržio bi pogledom. Najzad se okrenuo i izašao na ulicu.

Šerif je izveo stare lovce iz zatvorskog dela zgrade. Uz put je došapnuo Šejnu:

– Sada je momak sam! Gledajte da to nekako iskoristite!

Vrata su se zatvorila za šerifom. Bila su to teška vrata od gvozdених šipki koja su delila zatvorski deo od šerifove kancelarije. Šejn priđe ćeliji Sama Basa.

– Bas, ti si gotov! Otpisan! Ili će te ovi ovde srediti ili će te učiniti Haleri i to ne trepnuvši, kada bude saznao da si veoma opasan za njega.

– Koješta, ja opasan po Halerija?
– Kako da ne. Šta misliš kako će shvatiti to da je jedan pušten na slobodu a drugi mora da ostane? Šta će o tome misliti Haleri?
– Ja to naravno ne znam!
– Trebalo bi da baš ti znaš. Ili bi o tome trebalo bar da razmisliš. Sediš ovde u buvari, sam samcat! Šta li o tebi misli taj sumnjičavi debeljko, Haleri?

Sam Bas je odmeravao Šejna mračnim pogledom.

– Ja ću ti reći. Misliće da si ga odao kako bi spasao sopstvenu kožu. I šta će on učiniti? I to ću ti ja reći. Poslaće ovamo svog ličnog dželata da te sredi!

Sam Bas se u jednom skoku nađe kraj vrata.

– Zaveži gubicu!

– Ja samo govorim kako jeste. Uostalom, ti bolje poznaješ Halerija od mene. Dakle, šta će on misliti o svemu i šta će učiniti?
– Čemu sve ovo? Šta hoćeš od mene? – pitao je Sam Bas hrapavim glasom. – Zar da ovde izigravam klovna?

– Ne nego da budeš krunski svedok!

– Zar protiv Halerija?

– Da, svakako!

Sam Bas se nasmeja. – Ja ipak nisam sit života!

– Time bi sebi spasao život. I to od Halerijevog dželata. Ako to budeš prihvatio mi ćemo te štiti!

Halerijev čovek je netremice posmatrao Šejna.

– Čutnjom više ne možeš spasti Halerija! – uveravao ga je Šejn. – Ti to sigurno sada ne možeš videti, ali Halerijeva koža je u velikoj opasnosti.

– Šta bi trebalo da kažem?

– Da kažeš ko vam je naredio da četvora kola kompanije „Pekos“ uništite i poubijate vozače.

– Pa Haleri, ko bi drugi. Nisam valjda ja!

– Kaži to sudiji!

– I onda ću biti slobodan, na licu mesta!

– O tome treba da se pogodiš sa šerifom i sa sudijom. Pitajmo prvo šerifa šta on na to kaže.

Čovek iz Sedme brigade otvori gvozdena vrata. Šerif se već stvorio tu.

– Prokletstvo, ja sam sve čuo! – kazao je šerif prigušenim glasom. Šejn se izmakao a čuvar zakona ušao u hodnik kod ćelija.

– Koliko vas je bilo i ko je imao komandu? – hteo je da sazna.

– Vodio nas je Nil Kalenton! – obavestio je Sam Bas spremno. Bio je svestan činjenice da je kazao prvo slovo, prvo ali odlučujuće i da mu sada preostaje samo da govori dalje. – Bilo nas je preko dvanaest. Svako je od Halerija dobio po 300 dolara jer niko nije ostao živ pa tako niko nije mogao ništa da oda. A sada me pustite napolje!

– I sudija to još hoće da čuje kako ja smatram! – kazao je šerif. Želeo je da kaže još nešto, ali u tom času sa ulice dopre užasna galama. Čuli su se povici i topot kopita. Trenutak kasnije odjeknuše

pucnji. Šejnu je odmah bilo jasno o čemu se radi, šta to treba da znači.

Haleri, taj kopilan dolazi sa svim svojim ljudima! Sam će đavo znati kako je saznao ili pak kako je došao na to da je Šejn dvojicu svojih zarobljenika dopremio u Fort Devis. No to sada uopšte nije imalo značaja. I šerif je sagledao situaciju, bila mu je jasna. Sam Bas je shvatio u kakvu je opasnost upao. Kada su šerif i Šejn otrčali u kancelariju tresao je rešetke na svojoj ćeliji kao pomahnitao, tako da je sve odjekivalo i odzvanjalo. Vikao je koliko ga grlo nosi:

– Pustite me oдавде! Vi kukavičke svinje, pustite me napolje! Povedite me sobom! Haleri će naložiti da me ubiju!

Šejnova prva misao bila je posvećena Meri. Računao je s tim da će Haleri kad tad stići u Fort Devis. Ali ne tako brzo i tako neočekivano. Ako Meri nije ostala u hotelskoj sobi nego je u panici istrčala na ulicu, s njom je gotovo! I s njim takođe!

Jahači su nailazili glavnom ulicom u galopu. Moćci su još pucali u vazduh da bi rasterali i poplašili prolaznike i raščistili ulicu. Šejn je prepoznao Halerija. Nije jahao na čelu nego negde u sredini jer je tako bio sigurniji.

Šejn nije uspeo ni da zakorači na pločnik kada su ga prepoznali počeli da pucaju na njega kao mahniti. Jahači su bili suviše blizu. U jednom skoku se povukao nazad u šerifsku kancelariju i s treskom zatvorio vrata. Gotovo ispred samog nosa čuvara zakona koji je takođe hteo da izađe na ulicu.

– Već su stigili! – doviknu čovek iz Sedme brigade i potrča ka sporednom ulazu. – Pođite i vi napolje ovim putem!

Držeći sačmaricu u jednoj a revolver u drugoj ruci prošao je kroz uzana vrata napolje a šerif za njim.

Šest, sedam jahača prošli su kroz kapiju u dvorište da bi zauzeli busiju iza zgrade u kojoj se nalazila šerifska kancelarija.

Šejn povuče jedan obarač sačmarice i sitna sačma usijana i opasna natera jahače da skoče iz sedla i potraže zaklon. Šerif je otrčao dalje, a Šejn za njim. Stigao ga je iza štale.

– Ja moram u hotel – kazao je čovek iz Sedme brigade zadihan. Čuvar zakona mu pokaza kojim pravcem da krene, a on je krenuo u suprotnom, dovikujući preko ramena:

– Idem po pomoć! Dovešću ljude!

Kada je Šejn pogledao u pravcu kojim je čuvar zakona otišao više ga nije bilo na vidiku. Na ulici ispred kancelarije praštale su puške i revolveri. Šejn je trčao dalje. Tek kada je bio udaljen od šerifske kancelarije osmelio se da pređe ulicu. Konji bez jahača stajali su pred kancelarijom. Kao da su svi Halerijevi ljudi utrčali unutra. Pucnji se više nisu mogli čuti. Čovek iz Sedme brigade je trčao duž kuća sve do hotela. Ušao je u njega kroz sporedna vrata, grabeći uz stepenice. Gosti i personal okupili su se u predvorju i gledali napolje na ulicu, privučeni pucnjavom. Grabio je po dva stepenika i za tili čas stigao gore. Naglo je otvorio vrata sobe, okupan znojem i zadihan. Uzalud! Soba je bila prazna.

Uleteo je i naglo zatvorio vrata za sobom, a onda prišao prozo-

ru da bi utvrdio da se Meri ne nalazi možda negde dole. Onda je ugledao. Sedela je na pođu iza ormana i gledala ga razrogačenih očiju.

– Saterao si mi strah u kosti, mislila sam da su to oni već stigli ovamo. – Bila je na ivici plača.

Hteo je da joj kaže da je zbog nje strepeo i drhtao ali je to prećutao, prišao joj, pomogao da ustane i uzeo u naručje.

Bio je radostan što je ona dobro, nepovređena!

– Šta ćemo sada uraditi? – pitala je.

– Otići odavde, ništa drugo!

– Kolima?

– Za ime neba, Meri! Uzećemo mog konja!

Žurno su spakovali stvari i napustili sobu. Sa torbom o rame-nu i puškom u ruci hodao je ispred Meri a onda se naglo ukopao u mestu pre nego što je krenuo niz stepenice. Džub Bruk je stajao dole u predvorju. Bio je još uvek u čarapama. Šta li je taj lupež tražio u hotelu? Kako to da nije sa ostalima?

Idući unatraske povukao je Meri za sobom jer ona nije videla ništa. Samo ga je uplašeno gledala. Vratio se sa njom u sobu i zaključao vrata.

– Jesu li oni već u hotelu?

Šejn potvrdi. – Džub Bruk je sa još nekolicinom dole. Stavio je prst na usta i kliznuo prema prozoru. Četvorica su upravo nosila mrtvaca iz šerifske kancelarije. Bio je to Sam Bas! Oni su ustrelili svog čoveka!

Čovek iz Sedme brigade zari zube u donju usnu. Prokletstvo, trebalo je da ga povede! Uostalom slutio je šta ga očekuje. No, sve se odigralo vraški brzo. Osim toga, nije imao ni ključ da otvori vrata čelije.

VIII

Haleri se nervozno podbočio i posmatrao četvoricu koji su iznosili po ulicu Sama Basa, Nil Kalenton je izlazio iz zatvora još uvek držeći revolver u ruci. Takav očigledni čin pred očima mnogih svedoka nije mu bio po volji.

– Zar se to baš moralo? – pitao je cedeći reči kroz zube.

– Sa Džubom Brokom nisu mogli da postignu ništa pa su ga prema tome pustili na slobodu – dogovorio je Kalenton vraćajući oružje u futrolu. – Međutim, Bas je bio za njih interesantan čovek. Ne, govorio sam uvek, dubre mora da se drži ispod zastirača. Ako se ikada pokaže, izađe na videlo, bruka biva velika. – Hteo je da kaže još nešto, verovatno isto tako mudro i poučno ali je prekinuo i istegao vrat kada je video Bilija Melroza kako ulazi u šerifsku kancelariju. Dolazio je s ulice. – Ima li traga od Šejna? – povikao je, umesto da nastavi mudrovanje.

– Nigde ni traga – odgovorio je pljačkaš banke iz Luizijane.

Haleri to nije mogao da poveruje.

– Ali on je sigurno bio ovde, u kancelariji?!

– Naši ljudi su videli kada je otrčao zajedno sa šerifom, – ob-

jašnjavao je Nil Kalenton. Nije smatrao da treba da se pravda što ga Halerijevi ljudi nisu pri tom sprečili.

– Da, da, taj pasji sin ume da trči! – prosikta Bil Melroz.

– Ako je Šejn ovde u gradu, onda je sa njim sigurno i ona kurva – zaključio je Haleri spontano, ne birajući reči. – Pogledajte da nisu u hotelu. Možda onu žensku možemo da šćepamo?

– Tamo je u hotelu Džub Bruk za nekolicinom ljudi – obavestio je Bil Melroz. – Tamo će pretresti sve od podruma do tavana. Obecao je svakom da će dobiti pesnicu u oko ako promaši Šejna. Najbolje bi bilo da sve ipak prepustite njemu, da mu daju prednost, kazao je. Hoće lično da se obračuna s njim. To on smatra ličnim obračunom.

– Gluposti! – grmeo je Haleri. – Ne dajem pišljivog boba na lične obračune i glupi ponos. Ne zanima me čija je sujeta povređena. Prosto hoću da prvi ko vidi Šejna puca i ubije ga, naravno! Kako je počelo još ćemo sastavljati rang liste. Uopšte mi nije važno niti ću posebno nagrađivati onoga ko je pucao. Meni je do toga da se posao značajan za nas obavi. To je sve. Dokle ta preterivanja, pitam se?

Jadan čovek je upravo utrčao s ulice, vičući:

– Šejn je u hotelu! Sada je naš! Samo što je to kazao, okrenuo se na petama i izleteo napolje.

Svi ljudi koji su se nalazili u šerifskoj kancelariji se uzmuvaše, krenuli su prema hotelu. I Haleri je hteo s njima. No pljačkaš banaka iz Luizijane mu preseče put.

– Vi nemojte nikuda, ser! Ulice su pune radoznalaca pa neko može da vas prepozna.

– Gluposti – prekida ga Haleri. – Šta se ovde događa? Mi ćemo napraviti red u ovom gradu!

Bili Melroz je trčao ispred njega i zastao nasred ulice. Haleri ga je ubrzo stigao. Ulica je doista bila puna ljudi. Međutim sada se opaki čovek na to nije obazirao. Kada je zajedno sa Melrozom kročio u predvorje hotela unutra su počeli da odjekuju pucnji. Video je strelce kako kleče na stepenicama. Pucali su kao pomahnitali gore prema prvom spratu. Tamo su se meci zarivali u zid i pod, na sve strane. Gore se samo videla prašina i kreč skinut mecima sa zida. Ljudi nije bilo.

Haleri se priljubio uz zid kraj samih ulaznih vrata spreman da svakog trenutka šmugne u zaklon. Bili Melroz je ostao uz njega. Uskoro su im se pridružili i Nil Kalenton i Džub Bruk.

– On je gore na spratu! – objašnjavao je Džub.

– Da li je žena tamo s njim? – raspitivao se Haleri.

– To ne znam ni sam. Hteli smo da se popnemo gore, ali je on počeo da puca na nas. Činio je to iz nekog mračnog, mrtvog ugla pa niko nije uspeo dobro da ga vidi.

– A, tako, dakle – Haleri je streljao pogledom svog čoveka. – To znači da vi uopšte ne znate pouzdano da je to on, zar ne?

Džub Bruk je zatečen gledao čas jednog čas drugog. – To mora da je on, uveren sam. Ko bi inače i zbog čega pucao na nas?

– Nuil – presekao je Haleri. – Ako je on doista gore onda je

upao u klopku. Ovde nema sporednog stepeništa. Pregovaraj nešto s njim i utvrdi da li se doista radi o tom kućkinom sinu ili ne.

– Ako jeste, da li da odmah krenemo uz stepenice i nasrnemo? – pitao je Haleri nestrpljivo. – Ako je on u pitanju sredićemo hotel i to sa sve četiri strane. Potpalićemo ga!

Ljudi oko njega gledali su ga zbunjeno i s nevericom.

– Što se mene tiče, možete se zaleteti uz stepenice – kazao je Haleri ravnodušno kada je video izraze lica svojih ljudi. – Naravno ako želite krvave glave. Važno je da ga sredimo, a vi kako hoćete. Uslov je dočepati Sejna, ovako ili onako.

Pucnjava je prestala. U velikoj hotelskoj zgradi zavladała je napeta, pritiskujuća tišina. Nil Kalenton namače čvršće kaiš od pantalona a da ni sam nije bio svestan tog nervoznog pokreta. Pogled mu je bio prikovan za ogradu na gornjem spratu. Najzad je krenuo i prošao kroz predvorje. Strelci postavljeni na stepenicama su ga gledali netremice i izmicali se da mu načine prolaz. Povlačili su se levo i desno iza stubova ograde.

Nil Kalenton stavi nogu na prvi stepenik i počeo da doziva:

– Šejn, možete li me čuti? Pokažite se! Hteo bih da govorim sa vama! Svi su slušali napregnuto, puni očekivanja. U predvorju je vladala takva tišina da bi se mogla čuti muva.

Svi su netremice, napeto gledali gore hoće li se Šejn pomoliti ili neće. Međutim nije bilo nikakvog pokreta, ničega.

– Šejn! – pozva ponovo razbojnik iz Kalifornije. – Šejn, odgovorite konačno! Hoću da govorim s vama. Mislite na to da uz sebe imate ženu. Mislite na njenu bezbednost!

Napetost je dostizala vrhunac. Sa sprata se nije čuo ni šušanj, nije se nazirala ni senka.

– Šejn mi možemo postupiti i drugačije! – Poziv Nila Kalentona se pretvorio u pretnju. – Ako vi ne budete sišli dole, doći ćemo mi gore!

Čovek iz Sedme brigade se, međutim nije oglosio. Neko se iza Kalentona pokrete i nakašlja. Razbojnik se okrete i ugleda svog gazdu Halerija. Odmah ga je potisnuo unazad iza jednog debelog stuba u predvorju.

– Za ime neba, sklanjajte se. Idite u zaklon, ser! Na to taj tvor sigurno i čeka da vas pogodi, ustreli! Neće oklevati da povuče obarač.

Prišao im je Vinc Hil upozoravajući. – Šerif! Dolazi glavnom ulicom. Vodi najmanje dvadesetoricu naoružanih ljudi.

– Šta? Šta to govoriš? – pitao je Kalenton uplašeno.

Haleri se ponašao sasvim opušteno, bar je tako delovalo. Mašio se za džep i izvukao iz njega šerifsku zvezdu iz Fort Stoktona i pričvrstio je na grudi. Tako opremljen mirne duše je krenuo prema ulaznim vratima hotela, onim koja vode na ulicu.

Šerif iz Fort Devisa bio je već sa svojim ljudima pred hotelom.

– Zdravo! – rekao je Haleri. – Mi smo za petama jednom pljačkašu banke! Saterali smo ga ovde. Ušančio se gore na prvom spratu. No, bez brige mi ćemo ga poterati odande. Ne morate se vi baviti time, moji ljudi će obaviti sve!

Šerif ga je samo posmatrao.

Haleri nije mogao da oceni reakciju mesnog čuvara zakona pa se neubedljivo osmehnuo. Iza njegovih leđa je zavládala tišina. Nije morao ni da se okreće, znao je da se većina njegovih ljudi postavila iza njega. Stajali su čovek do čoveka, rame uz rame.

– Sumnjamo da uz sebe ima oko osamdeset hiljada dolara – govorio je Haleri. – Već danima smo za petama. No ako vi smatrate spremni smo da ga prepustimo vama, to jest da vi ovde, na svom području preuzmete komandu u sređivanju tog pljačkaša. Mi smo ga opkolili, nema nikakvih šansi da se izvuče. Već smo ga tri puta pozivali da se preda. On, međutim neće da siđe dole. Možda će poslušati vas.

Haleri se izmače ustranu da bi mesnom čuvaru zakona prepustio prednost.

– Samo oprezno, šerife! Taj momak puca na svakog i na sve što se kreće.

Šerif prođe mimo Halerija i uđe u predvorje hotela.

– Povucite svoje ljude, mister Haleri! Ja ću ga uhapsiti! Čuvar zakona iz Fort Devisa je išao kroz predvorje mirno prema stepeništu a Haleri je krišom izmenjao poglede sa svojim ljudima. Onda je ponovo pogledao za šerifom.

– Čemu sve to? – došapnu pljačkaš iz Luizijane na uho svom gazdi. – On hoće da ga uhapsi da bi ga ispred naših noseva izveo odavde i pustio na slobodu.

Haleri udahnu vazduh punim plućima.

– Njegova pratnja broji 20 naoružanih ljudi! Ne možemo ući u sukob s njima nasred ulice i usred bela dana, čoveče!

Ućutao je iako je nameravao da kaže još nešto. Nije mu bilo lako da odustaje, ali drugog rešenja nije bilo, bar ne za sada uveravao je samog sebe. Morao je da prekine, jer je šerif zastao kada je stigao do stepeništa.

– Halo! Hej vi gore! Ja sam šerif iz Fort Devisa i dolazim sada kod vas gore!

Čuvar zakona nije čekao odgovor nego je pošao uz stepenice. Haleri i njegovi ljudi su ga pratili pogledom. Svima su se na licu ogledali sumnja i podozrenje. Šerif je prelazio stepenicu po stepenicu polako, a kada je stigao na sprat zastao je ali samo na čas. Onda je nastavio hodnikom i ubrzo nestao sa vidika. Nisu odozdo mogli da vide ništa. Nastalo je komešanje i glasno negodovanje. Ljudi su gledali u svog gazdu u nedoumici.

– Sada je taj kućkin sin otišao! – brecnuo se Bili Melroz. – Pazite dobro taj kopilan hoće da nas nasamari. Hoće da nas uzmu u klješta. Misli ona dvojica gore s jedne i potera na ulici s druge strane.

– Za takav postupak su oni prevelike kukavice! – uzvratí Haleri prezrivo.

– Pazite dobro šta sam vam rekao, ser! – bio je uporan razbojnik iz Luizijane.

– Imamo li kod sebe eksploziv?

– Naravno, ser!

– Onda napravite bombu. Bacićemo je onoj dvojici ispod tura!

– Bomba je već napravljena, ser!

U to se u hodniku pojavi šerif. Zastao je kraj samih stepenica.

– Mister Haleri! Dođite ovamo gore! – Kod Šejna je jedna žena. Ja sam dao pristanak da može ići. No ona hoće da čuje i vašu reč.

– Dajem joj svoju reč! – doviknu Haleri.

– Šejn zahteva da se vi zakunete. Prema tome, dođite gore! – dovikivao je šerif. Zvučalo je veoma uverljivo. No, podozriv kakav je bio, Haleri nikako nije mogao da odluči šta da čini.

– Za ime neba ostanite ovde, ser! – zahtevao je Bili Melroz. – To je jedna obična zamka. Upašćete u klopku, tvrdim vam. Ona dvojica đuvaju u isti rog!

Svi Halerijevi ljudi bili su tog mišljenja. Bez obzira na sve, Haleri se uputio prema stepeništu.

– Ne, nikako! – umeša se sada Džub Bruk škrgućući zubima. – Šejn je prevejani lisac. On tu budalu sa zvezdom drži u rukama!

Haleri je nastavio dalje oglašujući se o upozorenje. Počeo je da se penje. Šerif ga je sačekao, izmakao se u stranu, propustio ga i onda krenuo s njim duž hodnika. Haleri je napregnuto motrio oko sebe i ispod oka posmatrao čuvara zakona iz Fort Devisa. Hodali su do samog kraja hodnika. Tamo je Haleri zastao i pogledao šerifa u lice.

– Čemu sve to? Gde su ono dvoje?

– Preko sedam brda i dolina! – Pri tome je pokazao na otvor iznad njihovih glava.

Haleri podiže pogled. Bilo je jasno da se kroz otvor moglo izaći na krov, a odande dalje u slobodu. Čak su se kroz otvor nazirale merdevine. Njih je Šejn očigledno koristio.

– Šta je tamo gore? Na šta ciljate?

– Sa ove strane se može bez po muke preći na susednu kuću. Kladim se da ono dvoje nije više u susedstvu i to odavno!

Haleri je oborio pogled. Šerif je izvadio revolver i naslonio mu na grudi.

– Vi ste uhapšeni, mister Haleri!

Lupež je strahovao od ovakvog ishoda i najradije bi pobegao koliko ga noge nose. Međutim, revolver uperen u njegove grudi predstavljao je ozbiljnu prepreku.

Pokušao je ipak da zaigra na već oprobanoj karti. Isprasio se pokazujući na zvezdu prikačenu na grudi.

– Ja sam takođe šerif! Vi me ne možete uhapsiti. Osim toga navedite mi razlog zbog kojeg hoćete da me lišite slobode?

– Vaši ljudi su u mom zatvoru ustrelili Sama Basa! – kazao je čuvar zakona.

– Zbog toga sam već zažalio. Učinili su to na svoju ruku, ja sa tim nemam ništa.

– Imate, još kako! Vi ste odgovorni za svoje ljude, za njihove postupke.

Haleri obori pogled.

– Šerife, budite oprezni, ne treba nikada preterivati. To vam je kao da se previše nagnjete kroz prozor.

– Niste vi ni nedužni, niti neobavešteni. To je učinjeno po vašem nalogu, Haleri. Sam Bas je morao da umre jer ste strahovali da bi vas mogao odati. On to već jeste učinio! I vi ste umešani u sve jer su vaši ljudi pre godinu dana napali četvora kola „Pekos“ kompanije i poubijali vozače!

– Šta vam je povod šerife da idete na ruku, stopama tog nikogovića Šejna? – pitao je Haleri kao da ga to posebno interesuje. Hteo je da dobije u vremenu.

– Ja već odavno znam da ste vi razbojnik i propalica – reče čuvar kidajući mu šerifsku zvezdu Fort Stoktona.

– Nemate nikakvih dokaza za vaše tvrdnje!

– Imam još kako!

– Sam Bas je mrtav! – uzviknu Haleri trijumfalno.

– Njega su ubili vaši ljudi, Haleri! Vaši ljudi, to smo utvrdili. I to zbog toga što je meni ispričao istinu. Ona je dovoljna da vas odvede na vešala i svakog od vaših ljudi ponaosob!

– Mora da ste poludeli! Vi i ne znate šta činite, šerife! I s kim – opirao se Haleri.

Šerif ga je razoružao okrenuo ga i gurajući ispred sebe, usmerio prema stepenicama.

– Reći ćete vašim ljudima da odjaše kući. Naredićete im! – kazao je šerif.

– Na to me ne možete prinuditi – odgovorio je Haleri gotovo nemarno.

Šerif je zastao gore kod samih stepenica držeći Halerija ispred sebe kao štit.

– Ispraznite predvorje i gubite se! – vikao je iz sveg glasa. – Vidite i sami vaš gazda je u mojim rukama. Ko od vas ne želi da bude uhapšen, mora da napusti ovaj grad!

Čuvar zakona je čekao. Ljudi se nisu ni pomakli. Svi Halerijevi ljudi ostali su u predvorju. Stražari su bili ispred same zgrade hotela, ispred portala.

Šerif iz Fort Devisa je bio hrabar čovek. No to mu u ovom trenutku nije moglo biti dovoljno. Silazio je držeći Halerija na nišanu i nadajući se da će moći da prođe s njim kroz kordon plaćenih razbojnika. No okupljeni razbojnici su mu pobrkali planove. Kada je zakoračio kroz špalir ustremili su se sa svih strana pokušavajući da ga odvoje od Halerija i udarajući nemilosrdno.

Halerijevi ljudi su secovali na to da šerif neće njihovog gazdu koristiti kao taoca i da neće pucati. On je, istina, to mogao da izgovori kao pretnju i sto puta na dan, ali kao čuvar zakona to nije smeo da čini. Šerif nije imao takvu nameru. Samo je hteo da sprovede zatvorenika do svoje kancelarije i do ćelije. U tome je i bila razlika između čoveka od zakona i razbojnika.

Plaćeni revolveraši, međutim, nisu imali nikakvih obzira. Dokopali su poluonesveštenog čuvara zakona, izbacili ga pred vrata hotela preteći da će ga ustreliti. Na to je grupa ljudi koju je šerif okupio pobegla na sve strane glavom bez obzira. Niko od njih se

nije usudio da ispali ni jedan jedini metak. Za tren oka prostor ispred hotela bio je prazan.

Haleri i njegovi ljudi su se zadovoljno smejali. Koliko god je cela situacija do časa ranije izgledala preteće, sada je sve bilo pod kontrolom, držao je u rukama veoma čvrsto lupež nad lupežima – Haleri!

– Smestite šerifa kod mesnog lekara! – predložio je Haleri podrugljivo. Suviše su ga očepili, ali oporaviće se i neće nam smeti uzeti za zlo. No sada o drugom momku. Taj je preko otvora na krovu i dvorišta susedne kuće uspeo da umakne. Pogledajte malo kuda vode njegovi tragovi Džub! To je zadatak!

Džub Bruk je još uvek bio u čarapama. Kada su trojica njegovih pajtaša iznosili šerifa potrčao im je u susret, bacio na čuvara zakona i izuo mu čizme. Uskočio je u njih lako, jer mu je veličina odgovarala. Ljudi se samo nasmejaše i nastaviše da nose šerifa.

Džub udari obema potpeticama o tle, razvuče zadovoljno usta i trljajući ruke reče odlučno:

– Tako, a sada je na redu Šejn!

Mahnuo je rukom ostalima koji mu se pridružiše odmah.

IX

Šejn je sa Meri preko otvora na krovu i kroz susednu kuću uspeo da umakne neprimećen iz hotela. Znatno ranije nego što je šerif otkrio šta se zbilo. Otkrio je otvor na krovu, to jest tavanici u trenutku kada su razbojnici prodrli u predvorje hotela. Izmičući ispred divljačkog pucanja iz prizemlja stigao je do kraja hodnika i otkrio otvor na tavanici.

Sunce se već bližilo smiraju. Prve senke noći koja je nailazila spuštala se kao koprena na grad.

Šejn je doveo Meri u neku sporednu ulicu i smestio kod nepoznatih ljudi. Oni su je prihvatili od srca i obećali čoveku iz Sedme brigade da će je sakriti od razbojnika. Što se dogodilo u hotelu, u šerifskoj kancelariji, a i kasnije već je bilo poznato. Priča se kao šumski požar veoma brzo raširila gradom.

Šejn je zahvalio ljudima na gostoprimstvu i obećao Meri da će biti veoma oprezan.

Na 300 jardi rastojanja od šerifске kancelarije ušao je u glavnu ulicu, pa koristeći zaklon od vetra izbegao da ga osvetle tek zapaljeni ulični fenjeri. Iza mnogih prozora videlo se svetlo. Samo su kuće između šerifске kancelarije i hotela ostale u mraku. Tamo ni fenjeri nisu goreli. Stari meštanin koji je iz večeri u veče kružio gradom i pripaljivao fenjere, stajao je sada sa merdevinama o ramenu i rukama u džepovima kod mesne pošte ne usuđujući se da krene dalje. Prolaznici su zastajali tu kod pošte i zajedno s fenjerdžijom posmatrali šta se zbiva oko hotela i šerifске kancelarije. Nije baš bilo šta da se vidi. Istina, u šerifskoj kancelariji gorelo je svetlo. Videlo se samo kako nejasne prilike promiču. Slično je bilo i u hotelu i ispred njega. Nije ništa jasno moglo da se razabere.

Mrak je osvajao veoma brzo. Nebo je postalo tamno i na njemu ubrzo blesnuše zvezde svojim hladnim sjajem.

Šejn je sačekao još neko vreme a onda izašao iz tamne senke kuća i vetrobrana prešao je preko kolovoza i pridružio se ljudima pred poštom. Niko od njih nije obratio pažnju na pridošlicu.

Stao je iza fenjerdžije i upitao šapatom:

– Zna li se šta je sa šerifom?

Kao i uvek i svuda u svetu uvek se našao neko da obavesti šta se zbiva, da bude na taj način važan i obavešten bolje od drugih.

– Njega su odveli kod doktora! – kazao je stari fenjerdžija, okrećući se prema Šejnu. – Ti lupeži su ga žestoko pretukli. Trebalo je samo da vidite njegovu poteru, te ljude koji beže koliko ih noge nose. Baš žalosno, trčali su jedan brže od drugog! Banda se smestila u hotelu i tu uživa. Nekoliko njih čuvaju stražu u šerifskoj kancelariji. Neko je pričao da su nekog pljačkaša šćepali u hotelu ili su to nameravali da učine. Ne bih znao baš tačno!

Šejn je posle ovog razgovora pridružio prema šerifskoj kancelariji. U međuvremenu se mrak sasvim spustio na grad. Prešao je preko kolovoza i nastavio drugom stranom ulice. Na kancelariji su vrata bila odškrinuta a svetlost je prodirala na ulicu ne samo kroz prozor nego i kroz vrata. Unutra se neko kretao, ali su se mogli razaznati samo obrisi. Na ulici, međutim nije bilo žive duše. Čoveku iz Sedme brigade je uspeo da stigne neprimećen do kolskog ulaza šerifske kancelarije. Šmugnuo je kroz kapiju i ušao u dvorište.

Sporodna vrata kancelarije bila su zatvorena. Prostor ispred njih, iako oskudno, osvetljavao je prozor, to jest svetlost koja je padala kroz njega. Zavesa je sprečavala Šejna da vidi šta se zbiva unutra. Probao je kvaku. Popustila je. Dakle vrata su samo zatvorena, a ne i zaključana! Doneo je odluku u magnovenju, naglo otvorio vrata i zakoračio preko praga držeći „parkericu“ na gotovs.

U šerifskoj kancelariji gorele su tri lampe. Dve su visile na zidovima, a treća je stajala na stolu za kojim je sedelo pet razbojnika i igralo karte. Jedan među njima bio je Džub Bruk. Ostale nije poznavao. Svi su se ukočili i piljili u njega kao da je duh.

Šejn je sve vreme držao pušku uperenu na grupu razbojnika dok je išao prema glavnom ulazu. Zatvorio je vrata prema ulici.

– A sada se svi što je brže moguće! – naredio je Šejn odmeravajući preteće „parkericu“ u ruci. – Položite oružje na sto a ruke sklopite na potiljku. Ako se neko drzne da učini bilo šta povlačim obarač. Taj koji nešto pokuša povući će u pakao i sve ostale da mu tamo prave društvo.

Poslušali su svi. Položili su oružje na sto, a ruke stavili na potiljak. Šejn priđe vratima zatvora i otvori ih.

– Neka prvi dođe ovamo!

Jedan od razbojnika spremno pođe prema Šejnu koji ga je odmah pretresao. Našao je skriveni nož i bacio ga daleko od sebe. Ulazi ovamo unutra, u prvu ćeliju! – naredio je. Razbojnik je poslušao i sa rukama još uvek na potiljku ušao u prvu ćeliju. Uskoro su mu se svi pridružili. Šejn ih je sve smestio u prvu ćeliju. I Džuba Bruka koji je cepteo od gneva. No Šejn mu nije ostavio šansu da se izvuče ili da se bori. Čovek iz Sedme brigade je uzeo svežanj klju-

čeva sa kuke u kancelariji i krenuo za gnevni Brukom, gurnuo ga prema ostalima a onda zaključao ćeliju.

Kao razjareni tigar se Džub Bruk okrenu prema vratima od rešetaka i grmeo:

– Tebi đubre od čoveka ću odrati kožu! Obesiću te o prvo drvo na koje budem naišao.

– Znači dokopao si se novih čizama! – kazao je Šejn prečuvši sve pretnje, a onda napustio zatvor i zatvorio teška vrata kojim je zatvorski deo bio odeljen od kancelarije.

Seo je za sto u kancelariji i spustio „parker“ pušku na njegovu ploču.

Deset minuta kasnije u kancelariju su ušla tri čoveka zaslepljena svetlošću. Žmirkali su i obazirali se oko sebe a onda ukočili kada su za stolom ugledali Šejna. Ovaj podiže pušku i reče poslednjem koji je ušao da dobro zatvori vrata. Svugrojecu je zatim razoružao i strpao ih u ćeliju. Svi su poslušno sledili njegova naređenja jer nisu videli nikakvu drugu šansu. Bili su zatvoreni u drugu ćeliju.

– Nemojte slučajno dizati galamu! Ja ću sve vreme sedeti u kancelariji pa mogu za tren oka stići ovamo. Olovna sačma sasvim lepo proleće kroz rešetke.

Teška gvozdena vrata kojom je bio odvojen zatvorski deo zatvoriše se s treskom. Ipak nije ostavio lupeže u mraku. Dao im je jednu od tri lampe, ali je one dve u kancelariji ugasio. Zaključao je vrata. Tek onda je podigao zavese na prozorima i pogledao napolje. Ispred šerifske kancelarije stajalo je 20 konja ali ljudi nije bilo u blizini. Iza kancelarije je sve bilo u mraku.

Pipajući stigao je do klupe naslonjene na zid, pružio se na nju i zaspao bezmalo istog časa. Duboko u noći neko je žestoko udarao na vrata tražeći da uđe. Međutim, Šejn ga je pustio da kuca uzalud. Nije potrajalo dugo i ponovo je zavládala tišina...

– Šejn je ponovo utonuo u san.

X

Kada je Šejn sledećeg jutra otvorio oči i ustao boleli su ga svi zglobovi i svaka koščica od tvrdog ležaja. Hodao je kancelarijom gore dole da bi se razgibao i napravio nekoliko čučnjeva. Posle toga je otključao vrata kancelarije i izašao na ulicu. Bilo je još veoma rano pa nije video živu dušu.

Vrata hotela su bila širom otvorena. Prošao je pored dugog reda konja vezanih za prečku prešao ulicu i nastavio pločnikom. Došao je do kolskog ulaza u hotel, spremio sačmaricu na gotovs i onda kroz sporedan ulaz stupio u hotel.

Četiri razbojnika su se nalazila u predvorju. Ispred kamina levo od recepcije nalazilo se nekoliko dubokih naslonjača oko niskog stola. Tamo su se smestili i s nogama na stolu spavali dubokim snom. Niko nije čuvao stražu!

Kroz širom otvorena vrata hotela dopirao je unutra svež vazduh. Sve sobe u ovom hotelu nalazile su se na spratu. Šejn je

upravo hteo da stigne tamo da bi se dočepao Halerija. Zbog toga se nećujno šunjaao pored četvorice spavača i stigao do stepenica. Sačmaricu je držao u levoj ruci. Nije skidao pogled sa ove četvorice. Zbog toga je video dvojicu momaka tek kada je stavio nogu na prvi stepenik. Srećom, obojica su bila iznenađena koliko i on. Stajali su ukočeno i gledali, nesposobni da bilo šta kažu ili učine. Tako se bar Šejnu za trenutak učinilo. Nalazio se u krajnje rizičnom položaju, moglo bi se reći u procepu. Nije imao iluzija o svom položaju. Levo od njega su bila četiri spavača a iznad njega dva tipa, verovatno ranoranioci koji su pošli da potraže kafe-kuvaricu ili prosto izađu na ulicu i protegnu noge. Sam đavo je znao šta smeraju i kuda su naumili.

Šejn je i dalje držao sačmaricu uperenu na spavače.

– Ne mrdajte inače ću povući obarače – naredio je onoj dvojici na stepenicama.

Tim pasjim sinovima nije izgleda baš mnogo ležala na srcu sudbina njihovih pajtaša, udobno smeštenih u naslonjače. Možda su i računali s tim da Šejn neće tek tako ustreliti četvoricu ljudi koji spavaju u predvorju. Zbog toga su se mašili revolvera. To je učinio i čovek iz Sedme brigade.

Bili su to izuzetno brzi i istrenirani strelci koji su veoma često potezali oružje da bi prikazali svoje umeće. Koristili su za to prazne kutije, prazne flaše, bilo šta. Nisu propuštali priliku da se razmeću, čak su je i stvarali.

Protiv Šejna, međutim, nisu imali nikakvih izgleda. Prosto nisu bili dovoljno brzi. Iako su već otkočili oružje prvi metak je bio iz Šejnovog oružja. Revolver kalibra 45 u njegovoj ruci zagrmе tako žestoko da je ne samo probudio ljude koji su spavali u hotelu nego digao ceo grad na noge. Tako se bar Šejnu činilo. Pucnji, grmljavina oružja je delovala tako kao da će razneti hotelsku zgradu. Od tih snažnih detonacija osetio je bol u ušima.

Samo je jedan od dvojice momaka imao priliku da puca i da promaši. Metak je prozviždao pored Šejna. Što se drugog strelca tiče, on je već dobio metak u grudi.

Šejn ga je pogodio usred grudi tako da se ovaj odmah skljkao i sunovratio niz stepenice. Pucnji su naravno probudili ne samo goste u hotelskim sobama i ceo grad nego i četvoricu lupeža koji su spavali u predvorju. Uspeo je da pogodi i drugog revolveraša na stepenicama delić sekunde pre nego što je metak iz njegovog oružja izleteo i zario se u jednu od greda koje su činile tavanicu. Strelac klonu na kolena i ispusti oružje. Nije pao, jer ga je gelender zadržao. U protivnom bi se i on skotrljao niz stepenice.

Četvorica probuđenih lupeža skočiše iz udobnih naslonjača od kozje kože i instinktivno se mašiše oružja. I oni su bili vešti strelci. Upravo zbog toga Šejn nije imao nikakvih izgleda da iznese živu glavu u revolverskom obračunu. Morao je da štiti sopstvenu kožu ubitačnom „parker“ sačmaricom.

Zagrmela je dok su joj plameni jezičci izbijali iz obe cevi. Sačma krupnog kalibra praštala je i letela velikim predvorjem, zaka-

čila revolveraše i bacila ih preko naslonjača koje je izbušila i teško oštetila.

Pozivi i vriska orili su se na sve strane. Za tren oka, koliko je trebalo udariti dlanom u dlan u celom hotelu je sve oživelelo i uzmuvalo se. Svi su bili u pokretu. Pucnji su ponovo zagrmeli i ovog puta oterali Šejna na ulicu. Mogao je još samo da čuje topot čizama po stepenicama, divlje povike i psovke. Svestan opasnosti koja mu je pretila, potrčao je duž hotelske zgrade do prve susedne kuće. Vrata su bila zaključana. Uzalud je pokušao da ih obije nožem. Srećom uz vrata se nalazio odškrinuti prozor. Otvorio ga je, popeo se i našao u kući tako što se pri padu na pod prevrnuo preko glave. Brzo se osovio na noge i zatvorio prozor.

Činilo mu se da je prošlo samo nekoliko trenutaka dok se ulicom nisu čuli pucnji, povici i dozivanja Halerovih ljudi. Trčali su kao pomamni ulicom i to u dva smera. Brzo je čučnuo kada je primetio da ljudi promiču mimo prozora.

Vratio se pogrbljen do stepenica, a onda krenuo uz njih. Merdevine načinjene od užeta su još uvek bile tu. Njih su on i Meri koristili da se izvuku iz hotela i pobegnu. Koristio ih je da stigne na krov, teško dišući. Trčao je tako brzo da je bio bez daha. Morao je da sedne na jednu od krovnih greda. Osećao je da na telu nema ni komad suve tkanine. Potrajalo je prilično dugo dok je uspeo da se smiri.

Čovek iz Sedme brigade nije spadao među one koji odustaju. Posle nekoliko opasnih poduhvata, provlačeći se između krovnih greda dve kuće tesno prislonjene jedna uz drugu, najzad je stigao u hotel. Četvoronoške se kretao preko krova i došao do otvora na tavanici kroz koji su on i Meri izašli. Niko ga, srećom u međuvremenu nije zatvorio.

Čuo je razgovor ali nikog nije mogao da vidi. Tek sada je imao mogućnosti da napuni „parkericu“ i revolver.

XI

Haleri je žurno prevrtao po svojim stvarima s namerom da ih zapakuje. Strah mu se uvukao u kosti od kada su ga pucnji trgli iz sna. Bio je uplašen na smrt i drhtao celim telom. Kao đavo iz kutije kojeg izbacuje opruga uleteo je Nil Kalenton kod njega u sobu vičući da je Šejn tu u hotelu, a onda odmah izleteo napolje. Od tada se nije više pojavio. Ne samo on, niko se više nije pojavio da ga potraži. Vrata njegove hotelske sobe su bila širom otvorena.

Iako su pucnji dopirali samo sa ulice nije prilazio prozoru da vidi šta se zbiva, nego je kao hipnotisan gledao u vrata, strahujući da se na njima svakog trenutka može pojaviti Šejn sa svojom prokletom sačmaricom u ruci.

Obuo je čizme, pričvrstio opasač s revolverom, stavio šešir navlačeći ga na čelo i počeo da više hrapavim glasom:

– Nil! Bili! Nil!

Nil nije reagovao na pozive. Odlučno je izvukao revolver iz furtrole i prišao vratima. Užasnut ustuknuo je unazad kada je video ljude koji trče prema njegovoj sobi.

– Ser! Mister Haleri!
– Bili su to Nil Kalenton i Bili melroz. Haleri je jedva došao do
daha.

– Gde je Šejn?

– Mi to ne znamo, – kazao je Kalenton. – U svakom slučaju bio
je u hotelu...

– Kako je to moguće da taj kopilan prodre uvek tamo gde sam
ja a da ga niko od mojih ljudi ne primeti? – vikao je uzbuđeno.

– Verovatno nije sam – primeti Bili Melroz.

– Šta? – jeknu debeli lupež uplašeno.

– Još ne znam koliko ih je – objašnjavao je Melroz pokajnički.
Izgleda da su se utvrdili u šerifskoj kancelariji. Zbog toga smo do-
terali konje do hotela za slučaj da moramo napustiti grad.

– Da napustimo, da odustanemo? – vikao je Haleri izbezum-
ljeno. Nećemo valjda dozvoliti da nas taj lupež otera?

– Moramo računati s tim da su verovatno došli teksaški ren-
džeri! – upozoravao je Melroz.

Haleri se ukopa kao proštac i preblede. Razrogačenih očiju
gledao je čas jednog čas drugog.

– Pođite, ser! – zahtevao je Nil Kalenton.

– Sakupi sve ljude ovde. Neka dođu u hotel! Raspoređićemo se
i braniti odavde dok ne budemo sagledali situaciju.

– Nije nas više mnogo, – tvrdio je pljačkaš banke iz Luizijane.

– Šta to treba da znači? – procedi Haleri ispunjen zlom slut-
njom.

– Ovde u kući imamo šest mrtvih i ranjenih a u kancelariji su
bar deseterica. Mislim iza rešetaka. Uhapsili su ih najverovatnije
rendžeri! – govorio je Nil Kalenton pri tom brojeći na prste.

Haleri je hvatao vazduh kao riba na suvom. – Šta? – ječao je i
izgledao kao da će ga u narednom trenutku udariti srčana kap.

– Pođite! – ponovio je Bili Melroz postajući nervozan.

Međutim Haleri nije mogao da prihvati to da kukavički po-
kleknu i odmagli iz grada ne saznajući koliko ljudi Šejn ima uz se-
be. To kod njega nije dolazilo u obzir. Kada je čuo povike ljudi na
ulici prišao je prozoru.

Svi konji su stajali ispred hotela. Video je šestoricu svojih pla-
ćenika sa puškama na gotovs. Šerifska kancelarija je spolja gleda-
no delovala pusto, napušteno. Vrata su bila zaključana a oko kan-
celarije nigde nikoga.

– Gde su ti rendžeri? – pitao je Haleri i pogledao svoje najver-
nije saradnike, Melroza i Kalentona.

– Hajdemo prvo do naših konja – insistirao je Bili Melroz uz-
nemiren. Kalenton mu je dao za pravo, istina ne rečima nego po-
gledom koji je Haleri shvatio. Vratio je revolver u futrolu bacio još
jedan pogled na ulicu a onda krenuo ka vratima.

– Ne čuje se ništa – kazao je prebacujući. – Kome su Šejn i
rendžeri za petama, hteo bih da znam?

Odgovor mu je bio uskraćen. Nije imao kud, nego se uputio
hodnikom do stepenica koje vode u predvorje. Bandit iz Kaliforni-
je i pljačkaš banke iz Luizijane mu se priključise. Nisu još zakora-

cili na stepenice kada iza njih odjeknu pucnjava, nalik na grmljavinu. Unapali su se u mestu i sva trojica okrenuli.

Na kraju hodnika je stajao visok čovek sa „parker“ sačmaricom u ruci. Nalazio se tačno ispred Halerijeve sobe osvetljen bleđom svetlošću koja je dopirala kroz otvor na tavanici, otvor kroz koji je skočio u hodnik hotela.

Bio je to Šejn, u to nije moglo da se sumnja. Haleri nije sumnjao a ni njegova dva najpoverljivija čoveka s leve i desne strane, dva odlična revolveraša.

No, ta prokleta sačmarica! Kopilan je držeći je uperenu prilazio bliže.

– Ostanite gde ste, Šejn! – povika Haleri odlučnim glasom.

*

Šejn je iskoristio pravi trenutak. Za delić sekunde je mogao da skoči tačno pred cevi dvojice Halerijevih revolveraša.

– Stojte gde ste, Šejn! – pozvao je Haleri ponovo.

Šejn je zastao i kazao odlučnim mirnim glasom: – Predajte se! Protiv ovog ubojitog oružja nemate nikakvih šansi. Ova dvocevka neće samo rastrgati tapete sa zidova nego i odeću na vama. O koži da i ne govorimo.

Sva trojica su ga gledala netremice. Znali su da je u pravu. Već je držao „parkericu“ uperenu na njih a znali su da je oružje otkočeno.

– Predajte se – ponovio je čovek iz Sedme brigade. – Nemate nikavih izgleda i vi to znate veoma dobro. Ne možete očekivati da ću dozvoliti da me vi ustrelite. Ako se bilo ko od vas pomeri povlaćim oba okidača.

– Može li se razgovarati sa vama, Šejn? – pitao je Haleri žustro.

– Uvek – uzvratio je Šejn. – Ali nikako sa revolverima na bedru. Dakle, bacite oružje!

Izgleda da trojica razbojnika na to nisu ni pomišljala. Niko se i ne pomeri. Stajali su ukočeni kao jarboli i gledali Šejna pravo u lice, i naravno u „parkericu“. I to naizmenično. Samo oči su odavale da su ova trojica živi ljudi, a ne stubovi.

Šejn je odmeravao težinu sačmarice u ruci. – Brojaću do tri, a onda nastaje pucnjava. Jedan!

Niko se ne pomače.

– Dva!

– Sačekajte s pucnjavom Šejn! – promrsi Haleri kroz zube i maši se kopče na opasaču. Otkao je zatvarač i opasač zajedno sa revolverom pade mu pred noge.

– Sada i ostali! – zahtevao je čovek iz Sedme brigade.

Sledeći je bio Nil Kalenton. Čuo se tresak kada je njegov revolver pao na pod ispred čizama.

Pljačkaš banke iz Luizijane takođe otvori kopču i opasač pade na zemlju.

Šejn spusti cev „parkerice“. Nil Kalenton je to i čekao. U jed-

noj specijalnoj futrolji sa kopčom smeštenoj uz rame držao je nekoliko noževa sa kojima je umeo da barata još veštije nego revolverom. No, s tom svojom veštinom se nije nikada hvalio ni razmetao, pa je tako iznenadio ne samo Šejna, nego i Halerija. Bili Melroz je bio kao u groznici iščekivanja, u grču. Šejn je primetio Kalentonov pokret u trenutku kada je nož već leteo kroz vazduh. Bilo mu je prilično teško da podigne sačmaricu i povuče okidače i istovremeno izbegne sečivo. Teško zbog toga jer je to značilo da svesno ubija trojicu ljudi.

Usijano olovo koje bi kao vatromet izbilo iz dve cevi bi najverovatnije i skrenulo putanju noža. Takvi zaključci su doneseni kasnije. Sada jedino nije hteo da koristi „parkericu“. Bacio se u stranu i izvukao revolver. Najzad, napao ga je samo Kalenton a ne Haleri i onaj drugi razbojnik. Sačmaricom, međutim, nije mogao da likvidira podmuklog napadača a da ne ubije i ovu dvojicu.

Sečivo mu je proletelo uz sam obraz. Razbojnik se sagnuo i potegao drugi nož. Istovremeno se Bili Melroz bacio na stomak i istrkao svoj revolver iz futrole i podigao oružje u visinu očiju.

Šejnov revolver je sevao i praštao. Pogodio je bacača noža tako da je zbog nagnutog položaja pao pljoštimice licem na pod kao da ga je neko snažno od pozadi tresnuo nogom. To čovek iz Sedme brigade nije dospeo da vidi jer se u to čuo prasak Melrozovog re-

VEOMA VAŽNO!

DRAGI ČITAOCI, EDICIJA SILUETE

OD BROJA 349 KOJI IZLAZI

4. I 1991. GODINE

IZLAZIĆE POD NAZIVOM *Genke*

**ISTA EDICIJA
NOV NAZIV**

volvera. Pucao je suviše nepripremljeno i žustro. Olovo je prozviđalo visoko iznad Šejnove glave. Promašaj kakav se teško mogao očekivati od ovakvog strelca. Prilikom da ispravi svoju brzopletost razbojnik iz Luizijane nije više imao. Šejn je bio na potezu. Metak je zazviždao i pogodio Melroza. Bio je na mestu mrtav.

I Haleri se bacio na pod i mašio za svoj revolver, koji je ležao pred njim na podu. Upravo u tom položaju pogodio ga je Šejnov metak i bacio na leđa. Pucnji su odjekivali kroz celo hotelsko здање. Kada se odjek pucnjave utišao i u Šejnovim ušima bilo je već odavno mirno. S revolverom i ispruženoj ruci uspravio se i pružio ruku prema sačmarici. Uspeo je da je dokopa i poneo sobom.

Sva trojica su bila mrtva, a zamalo je to bio i Šejn. Za dlaku je tri puta izbegao pogodak. Dva puta od revolvereskog metka a jednom od noža. Sve je to mogao da izbegne da se odmah mašio ubitačnog oružja, da je pucao iz sačmarice. Ovako je svakom od njih dao šansu. Nisu uspeli da je iskoriste. Zar je trebalo da prebacuje sebi nešto? Nikako!

Stajao je uspravljen, vratio „kolt“ u opasač i uputio prema stepenicama preskačući leševe trojice razbojnika.

Mnogobrojni građani Fort Devisa stajali su u predvorju sa puškama u rukama. Ispred svih je stajao šerif kojeg su lupeži tako zverski pretukli.

Šejn podiže ruku u znak da je sve sređeno, okončano. Silazio je niz stepenice posmatrajući ljude koji su mimo njega hitali gore. Šerif ga je sačekao. Lice mu je bilo izubijano, puno modrica ali se uprkos tome osmehivao.

– Jeste li vi onu osmoricu stavili iza katanca?

Šejn ga blago mune pesnicom u grudi govoreći:

– Hvala bogu da je tako ispalo. U ovoj rundi ste vi nedostajali pa bi uz dodatnih osam protivnika, bilo veoma teško.

– Svi ostali su uhvatili maglu! – obavestio je šerif. – Hoćemo li uprkos svemu održati sudski proces?

– Predlažem da ga održimo. Haleri je bio izuzetno bogat čovek. Trebalo bi vratiti svima ono što im je on nasilno oteo.

– Govoriću sa sudijom! – kazao je šerif prilazeći stepenicama.

*

Sutradan je sa Meri Leart krenuo nazad u Fort Stokton. Samo što su napustili Fort Devis a Meri mu pruži zamotuljak novčanica.

– Čemu sad to? – upitao je uzdržano.

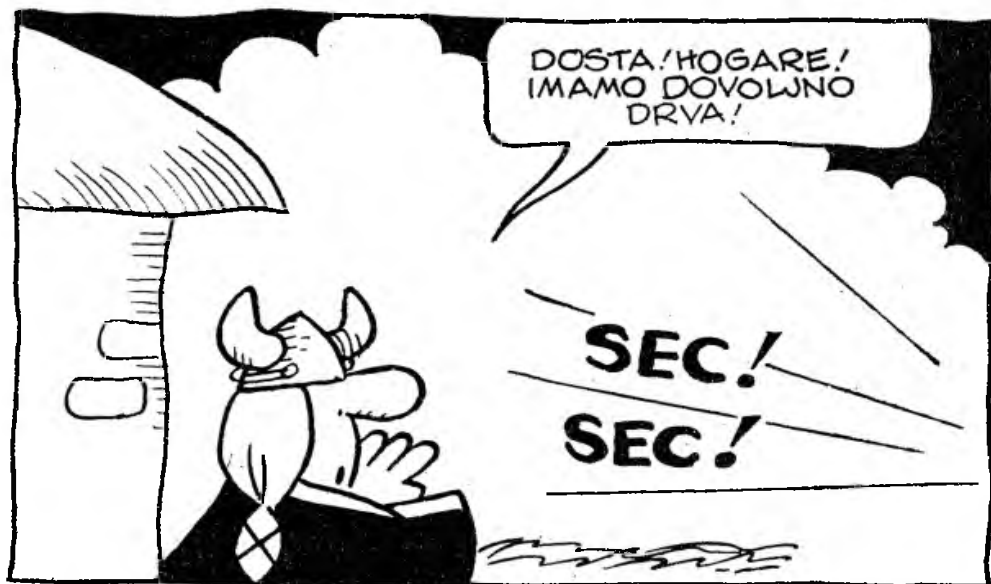
– To je onih 500 dolara koje ti je Norman Kar obećao za ovu vožnju, to jest za prevoz dela do pilane.

Pogledao je mladu udovicu iznenađeno. – Znači ti tako gledaš na to? A ja sam sve vreme mislio da sam tvoj ljubavnik.

To nije smeo da kaže jer je Meri briznula u gorak plač. Imao je muke da je umiri. No možda se njoj baš dopadalo to što je Šejn umeo tako lepo da je teši kada god bi briznula u plač.

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

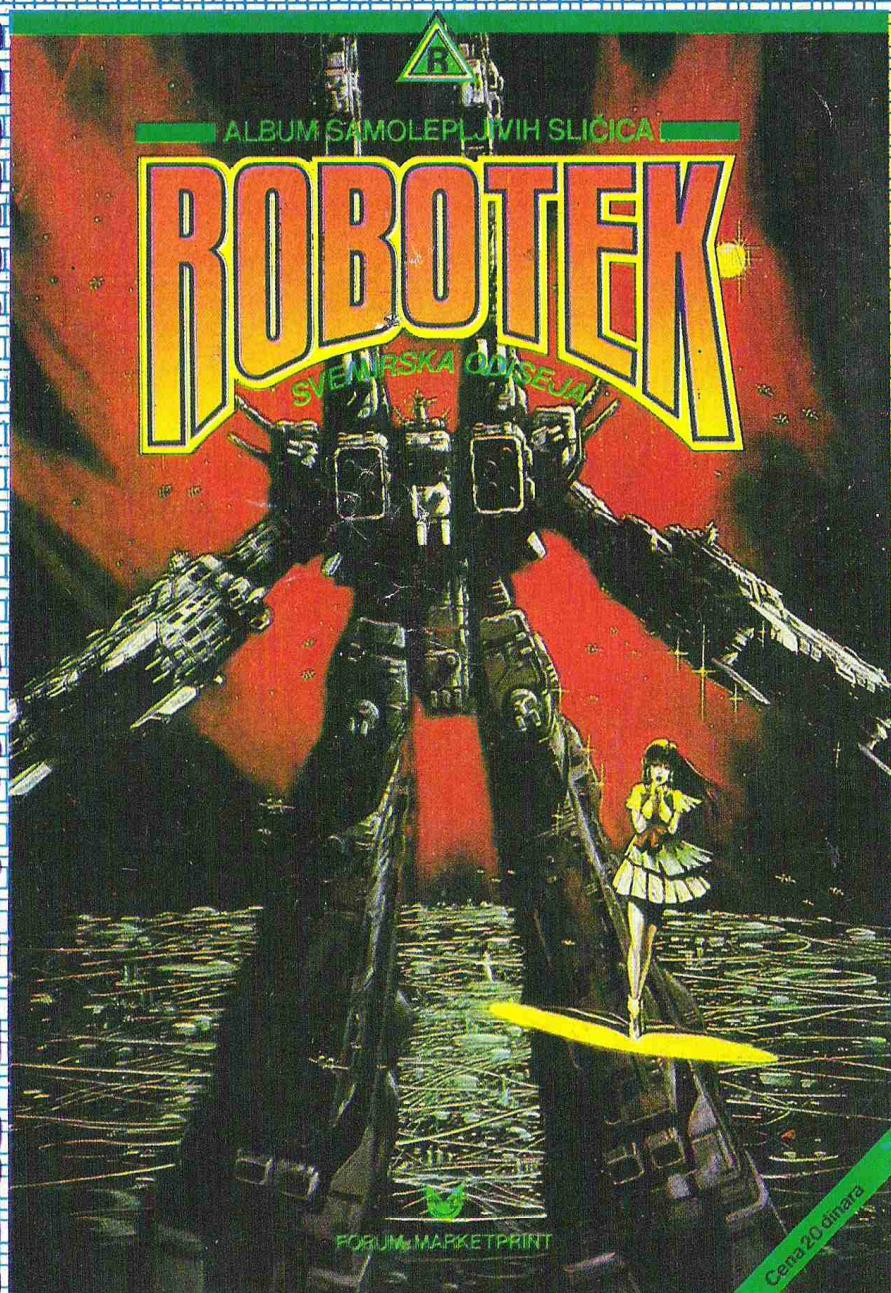

© King Features Syndicate, Inc., 1978. World rights reserved.

u prodaji A·L·B·U·M

NOVO! u prodaji A·L·B·U·M

NOVO! samolepljivih sličica

samolepljivih sličica